

РЕШЕНИЕ

№ 5233

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 20.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9140** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на ЗАД "Алианц България" АД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК:[ЕИК], подадена чрез адв.Й., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-29002919008378-091-001/13.12.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-"Големи данъкоплатци и осигурители"-гр.С., потвърден с Решение № 1162/30.07.2021 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП относно определените му задължения по ЗДДС в общ размер на 168 730.41 лв. и лихви от 103 247.79 лв., произтичащи от следните констатации:

1. Начислен ДДС в размер на 97 795.33 лв. във връзка с установени случаи на прехвърляне правото на собственост върху МПС по силата на суброгация в резултат на настъпило застрахователно събитие;
2. Начислен ДДС в размер на 32 728.73 лв. във връзка с установени случаи на прехвърляне правото на собственост върху излезли от употреба МПС в резултат на настъпила тотална щета и впоследствие продадени на трети лица;
3. Начислен ДДС в размер на 3 910.20 лв. във връзка с установени случаи на прехвърляне правото на собственост върху МПС, придобити в резултат на настъпило застрахователно събитие и използвани за дейността на ревизираното лице и впоследствие продадени на трети лица;
4. Начислен ДДС в размер на 26 530.00 лв. за получени външни услуги от

чуждестранни лица кореспонденти по обработка на щети в чужбина.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на издадения РА. Подателят ѝ намира, че фактическите констатации на органите по приходите не се подкрепят от събраните в хода на ревизията доказателства. Позовава се на практиката на ВАС и СЕС по данъчни дела. Претендира отмяната на РА и присъждане на разноските по делото. В с.з. жалбоподателят чрез адв.Й. поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения РА и претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски по представен списък.

Ответникът – Директорът на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП, чрез юк.С. излага становище за неоснователност на жалбата, моли Съда да я остави без уважение и да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. Решението на Директора на ДОДОП е връчено на жалбоподателя на 03.08.2021 г. (л.29). Жалбата е подадена на 17.08.2021 г. видно от поставения върху същата вх.№ 53-04-652, от надлежно упълномощен адвокат и при наличието на правен интерес, и е процесуално допустима.

От фактическа страна Съдът приема за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-29002919008378-020-001/ 19.12.2019 г., издадена от Г. С. С., Началник на сектор "Ревизии и проверки" в отдел "Контрол", ТД на НАП "Големи данъкоплатци и осигурители"-гр.С., е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за данъчните периоди на 2014 г. и 2015 г. ЗВР е връчена на жалбоподателя по електронен път на 19.12.2019 г., като е определен срок за извършване на ревизията – до три месеца от връчване на заповедта. За ревизиращи органи са определени Ц. Г. Б. – гл.инспектор по приходите /ръководител на ревизията/, К. И. Ш.-П. и М. Т. И. – гл.инспектори по приходите. Със Заповед № Р-29002919008378-023-001/27.01.2020 г., издадена от органа, възложил ревизията, ревизионното производство е спряно считано от 27.01.2020 г. до 27.04.2020 г. на основание чл.34, ал.1, т.4 ДОПК във връзка с постъпило искане за спиране на ревизионното производство от ръководителя на ревизията. Със Заповед № Р-29002919008378-143-001/28.04.2020 г., издадена от органа, възложил ревизията, е възобновено ревизионното производство, със срок на ревизията след възобновяването: 18.06.2020 г. ЗВР е изменена със ЗИЗВР № Р-29002919008378-020-002/02.06.2020 г., с която срокът за приключване на ревизията е продължен до 18.08.2020 г. Със ЗИЗВР № Р-29002919008378-020-003/14.08.2020 г. срокът на приключване на ревизията е продължен до 18.11.2020 г. Със Заповед № Р-29002919008378-ЗИД-001/13.08.2020 г., издадена от Изпълнителния директор на НАП, срокът на ревизията е удължен до 18.11.2020 г.

Ревизионният доклад /РД/ по извършената ревизия с № Р-29002919008378-092-001 е изготвен на 02.12.2020 г. и е връчен на ревизираното лице по електронен път на 02.12.2020 г. Срещу РД е подадено възражение вх.№ 1101-5501-3379/22.12.2020 г., преценено като неоснователно /П..2/.

Ревизионният акт с № Р-29002919008378-091-001 е издаден на 31.12.2020 г. и е връчен на задълженото лице по електронен път на 04.01.2021 г. С него са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях.

С оспорения РА на дружеството са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер 271 978.20 лв., от които главница в размер на 168 730.41 лв. и лихви от 103 247.79 лв. Допълнително установените задължения произтичат от начислен ДДС, както следва:

- на основание чл.86, ал.2 ЗДДС - в размер на 97 795.33 лв. във връзка с установени случаи на прехвърляне на собственост на МПС, за които ревизираното лице не е начислило ДДС;
- на основание чл.163б ЗДДС - в размер на 32 728.73 лв. във връзка с прехвърляне собствеността върху излезли от употреба МПС /вследствие на настъпила тотална щета/ на ЗАД "Алианц България", които впоследствие са продадени от дружеството на трети лица, без да е начислен ДДС по реда на Глава Д. от ЗДДС;
- на основание чл.50 ЗДДС - в размер на 3 910.20 лв. във връзка с прехвърляне правото на собственост на автомобили, използвани за дейността на ЗАД "Алианц България";
- на основание чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС - в размер на 26 530 лв. за получени външни услуги от чуждестранни кореспонденти по обработка на щети в чужбина;
- начислени лихви за просрочие в общ размер 103 247.79 лв.

Ревизията е възложена във връзка с установени несъответствия при извършена съпоставка чрез системата VIES между декларираните доставени услуги от европейски търговци-контрагенти на ЗАД "Алианц България" АД и декларираните от него получени услуги в отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за данъчните периоди от 01.01.2014 г. до 31.12.2015 г. Установено е, че получените услуги от чуждестранните контрагенти са свързани с управление на искове по автомобилни застраховки

При ревизията е установено, че основната дейност на жалбоподателя през ревизирания период е общо застраховане, както и пряко свързаните с това дейности по всички класове застраховки по Раздел 2 на Приложение №1 от Кодекса за застраховането.

В хода на ревизията е изготвено Искане за представяне на информация от трето лице изх.№ Р-29002919008378-041-001/30.07.2020 г. до "Алианц Лизинг България" АД. По същото е постъпил отговор с приложени към него доказателства, обособени в П..1 и П..2 по делото. Вследствие на извършения анализ и преглед на задължителните отчетни регистри по чл.124 ЗДДС, на първичните счетоводни документи, банкови бордера, както и осчетоводяването на стопанските операции, ревизията е установила, че за ревизирания период ЗАД "Алианц България" АД са подавани СД за ДДС за всеки едномесечен период, при спазване срока по чл.89 ЗДДС. Дължимият данък за всеки месечен период е внасян в републиканския бюджет в срок. Констатирани са забавяния във вноските в няколко периода, за което са начислени лихви /автоматично изчислени от системата за управление на приходите на НАП/, които са погасени от дружеството.

Относно доставките, по които ревизираното дружество е получател, в хода на ревизията е установено, че на основание чл.68 ЗДДС ЗАД "Алианц България" АД има право на приспадане на пълен данъчен кредит по отношение на данък за получени от него стоки и услуги по облагаеми доставки. Общият размер на упражненото право на

пълнен данъчен кредит за получени доставки през 2014 г. и 2015 г. е 440 027.56 лв. Установено е, че приспаднатият от ревизираното лице данъчен кредит за онези от получените доставки, използвани от него за последващи облагаеми доставки, свързани с отдаване под наем на инвестиционни имоти. П. данъчен кредит е формиран главно от услуги, получени от БТК /телефонни услуги/, "Новател" ЕООД /пренос на данни/, "Чез Трейд България" ЕАД, "Мнемоника" АД, "Орбител" ЕАД, "Ей Ес Пи" ЕООД, "Топлофикация София" АД, "Мобилтел" ЕАД, "ВиК" ЕООД и др., впоследствие префактурирани от ревизираното лице на наемателите на инвестиционни имоти. Ревизията е приела, че на основание чл.73 ЗДДС ЗАД "Алианц България" АД има право на приспадане на частичен данъчен кредит по отношение на данъка за стоки и услуги, използвани както за извършване на облагаеми доставки /за които ревизираното лице има право на приспадане на данъчен кредит/, така и за освободени доставки или дейности /за които няма такова право/. Констатирано е, че за ревизирания период ревизираното дружество няма отразени покупки с прави на частичен данъчен кредит, нито е формиран коефициент по реда на чл.73 ЗДДС, и съгласно ограничението на чл.70, ал.1, т.1 ЗДДС ревизираното лице е включило покупките, отнасящи се за освободени доставки, в графата без право на данъчен кредит. Ревизията и установила, че общият размер на данъчната основа на доставките без право на данъчен кредит е 4 508 607.60 лв. Органите по приходите са установили, че тази сума е формирана от покупки, свързани с освободените застрахователни услуги от български доставчици, от доставки на чуждестранните контрагенти, свързани с доставка на информационни, маркетингови и други подобни услуги, както и посредническите такси за управление на искове в чужбина.

В хода на ревизията е установено, че активите на ЗАД "Алианц България" АД не са предназначени за лична употреба; същото не ползва данъчен кредит, включително и по фактурите за покупка на автомобили и фактури за разходи по тяхната експлоатация и поддръжка.

Относно извършените доставки и начисления ДДС ревизията е установила следното:

1. ЗАД "Алианц България" АД е извършило облагаеми и освободени доставки като преобладават освободените доставки с оглед извършваната от дружеството дейност – услуги по общо застраховане, които съгласно чл.47 ЗДДС са освободени доставки. Установено е, че общият размер на извършените освободени доставки за ревизирания период е 387 551 814.40 лв. Относно извършените от ревизираното лице доставки на територията на страната е установено, че общия размер на начисления данък е 773 158.37 лв. ЗАД "Алианц България" АД е извършвало услуги по реда на чл.21 ЗДДС в общ размер на 197 135.95 лв., като тези услуги представляват посредничество по ликвидация на щети, срещу извършването, на които ревизираното лице е получавало такси. За ревизирания период ревизираното дружество е получило ВОД на стоки и услуги по реда на чл.82, ал.2-5 ЗДДС, за които е начислявало ДДС с издаването на протоколи по чл.117, ал.1, т.1 ЗДДС, отразени в отчетните регистри по чл.124, ал.1 от закона – в Дневник "Продажби", както и в графа без право на данъчен кредит в Дневник "Покупки". Ревизиращите органи са установили, че услугите представляват маркетингови такси, такси за информационни услуги, софтуерен лиценз. Констатирано е, че в част от случаите от дружеството е ползван частично ДДС, дотолкова, доколкото тази услуга е префактурирана на български дружества на база сключени договори за доставка. Установеният от ревизиращите общ размер на начисления ДДС по доставки на услуги от чуждестранни контрагенти е 713 368.02 лв.

В хода на ревизията органите по приходите са установили обстоятелства, които са довели до определяне на допълнителни задължения, както следва:

1. Установени случаи на прехвърляне на собственост върху МПС, за които ревизираното дружество не е начислило ДДС:

Ревизията е установила, че ЗАД "Алианц България" е извършило продажби, за които не е начислило ДДС, като в издадените фактури за тези продажби като основание за това е посочено чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС. Ревизиращите органи са установили, че се касае за сключени застрахователни договори между ЗАД "Алианц България" АД и отделни лизингови дружества, които от своя страна са сключили с трети лица – лизингополучатели договори за финансов или оперативен лизинг на автомобили. Констатирано е наличие на застрахователни договори, сключени с банки, отпуснали кредити за закупуване на автомобили, с предмет имуществени застраховки /поемане на риск от неплащане на вноски по финансов лизинг или оперативен лизинг, неплащане на вноски във връзка със сключен договор за банков кредит за закупуване на автомобил, Каско и др./, като е уговорено, че ползващото лице по тези застрахователни договори при изплащане на обезщетения ще бъде лизинговото дружество, респективно банката.

В хода на ревизията са установени няколко типа случаи, при които съгласно представените договори ЗАД "Алианц България" АД получава правото да се разпорежда с автомобили, предмет на лизингов договор или договор за кредит, при което е издавало фактури за продажба, без да е начислен ДДС.

1.1. При първата група случаи е установено, че се отнасят за сключени от ЗАД "Алианц България" АД в качеството му на застраховател договори за застраховки финансов риск с лизингови дружества и банки. Констатирано е, че при настъпило застрахователно събитие /невъзможност на лизингополучателя да изплаща лизинговите вноски/, ревизираното дружество е завеждало щета и е изплащало обезщетение на лизингодателя в размер на оставащите лизингови вноски по договора между лизингодателя и лизингополучателя. В този случай лизингодателят е издавал на ревизираното лице фактури за сумата на непогасените вноски, като ги е облагало с ДДС. Тези фактури не са намирали отражение в дневника за покупки на застрахователното дружество, респективно по същата не е приспадан данъчен кредит. В застрахователните договори от разглеждания вид е установено, че е предвидена възможност за застрахователя или да придобие собствеността върху МПС, която лизингодателят да му прехвърли с договор за покупко-продажба, или по силата на суброгационно писмо на основание чл.213 от Кодекса за застраховането /отм., но действащ до 31.12.2015 г./, което лизингодателят му издава, да встъпи във всички права и задължения по лизинговия договор вместо лизингополучателя. В тази хипотеза лизингополучателят упълномощава ЗАД "Алианц България" АД да продаде МПС, респективно да получи продажната цена. Ревизията е установила, че дружеството-жалбоподател с цел намаляване претърпените загуби от изплащане на обезщетението, в по-голямата част от случаите се е възползвало от втората възможност, извършвайки продажба на МПС на физическо или юридическо лице, различно от лизингополучателя. Едновременно с това е сключван Договор за покупко-продажба на МПС с продавач лизингодателя чрез упълномощени от него представители, на ЗАД "Алианц България" АД и крайния купувач. За извършената продажба ЗАД "Алианц България" АД е издавало фактура на купувача, в която не е начислен ДДС, доколкото е квалифицирана като приход от регрес и като основание за неначисляване на ДДС в същата е посочен чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС. Като пример за посочената схема на договаряне, документирание и фактуриране в хода на ревизията от страна на ревизираното дружество е представено досие по застраховка "Загуби вследствие неплащане на лизингови вноски", сключена във връзка с договор за оперативен лизинг № 03_DL_002388/27.09.2013 г., подписан

между лизингодателя "Еуратек финанс" АД и лизингополучателя "Солюшън консулт" ЕООД. Ревизираното лице е представило обяснения, според които приходът от регрес е необлагаема сума по смисъла на чл.47 ЗДДС, тъй като продажбата на имуществото е неразделна част от застрахователната услуга, и пряка последица от настъпилото застрахователно събитие и не може да се разглежда самостоятелно. Изложило е довод, че издаването на фактура се налага от обстоятелството, че е получен превод от третото лице купувач и вписаното в нея основание "Продажба на МПС/вещ" е единствено за целите на прехвърляне на собствеността в КАТ, както и че в разглеждания случай юридическата собственост върху автомобила никога не е била в ЗАД "Алианс България" АД и съответно не е осъществена покупка на автомобил, нито е осъществена последваща продажба на автомобил. Посочило е, че за него не възниква задължение да начислява ДДС по тези сделки, тъй като по същността на правоотношението ЗАД "Алианс България" АД единствено встъпва в правото да получи продажната цена, на която принципен титуляр е лизингодателят, поради факта, че го е обезщетено предварително по силата на застрахователния договор. Изтъкнало е, че по нито една от въпросните трансакции застрахователят не ползва данъчен кредит, и в тази връзка счита за приложима като основание за неначисляване на ДДС следва да намери нормата на чл.50, ал.1 ЗДДС.

Ревизиращите органи са приели, че в случая лизингодателят извършва към застрахователя доставка на услуга – прехвърляне на права, основното от които е прехвърлянето на правото на разпореждане със стоката /застрахованото МПС/, чрез което застрахователят се суброгира в правата на лизингодателя по лизинговия договор. Приели са, че доставката е облагаема на основание чл.12 ЗДДС, като за начисления данък по облагаемата доставка по прехвърляне на права от лизингодателя към застрахователя, за застрахователя възниква право на приспадане на данъчен кредит. Органите по приходите са приели, че въз основа на прехвърлените му от лизингодателя след получаване на застрахователното обезщетение права по лизинговия договор, включително и правото да придобие собственост и правото да се разпорежда с него, застрахователят в отношенията си с крайния клиент по повод продажбата на МПС, като се е суброгирал в правата на лизингодателя се разпорежда с това МПС като собственик. Според ревизиращите органи, при доставката, макар и формално същата да се извършва от името на лизингодателя, предвид суброгацията, застрахователят действа с всички права на собственика – решава да продаде или не вещта, на кого, при какви условия и на каква цена и резултатът от сделката се явява пряко в неговия патримониум. Това е предвид обстоятелството, че в отношенията с лизингодателя и лизингополучателя именно застрахователят е носител на правата – включително на собственост и именно присъщото и право на разпореждане, но поради липса на формален акт на прехвърляне на собствеността, при последващата сделка, същият се афишира като пълномощник. В тази връзка ревизиращият екип е приел, че дори и собствеността върху МПС да не е прехвърлена на застрахователя с изричен акт, същият по силата на прехвърлените му от лизингодателя права се разпорежда с вещта в своя полза, като за целите на ДДС застрахователят се явява доставчик по този вид доставка, която е облагаема по смисъла на чл.12 от ЗДДС и по издадената фактура следва да бъде начислен ДДС. В този смисъл ревизиращият екип е посочил, че не може да се приеме, че встъпването от страна на застрахователя в правата на застрахованото лице, което в случая е лизингодателят, придобиването на това основание на правото да се разпорежда с вещта, обект на застраховката и извършването на това основание на последваща продажба на тази вещ за своя сметка, от името на собственика на вещта, са част от застрахователната услуга по смисъла на чл.47 ЗДДС, респ. чл.135, § 1 от Директива 2006/112/ЕО. Прието е, че прехвърлянето на тези права от лизингодателя към застрахователя, макар и по силата на законово регламентирана суброгация, представлява доставка на услуга по смисъла на чл.9 ЗДДС от лизингодателя към застрахователя, с място на изпълнение на територията на страната и същата е облагаема на основание чл.12, ал.1 ЗДДС. Лизингодателят, като доставчик на услуга по прехвърляне на права, следва да издаде фактура, с получател застрахователят и да начисли за нея ДДС. От установените факти е прието, че това прехвърляне е срещу насрещната престация на

застрахователното обезщетение, за което лизингодателят е издавал фактури с ДДС. За начисления данък по облагаемата доставка по прехвърляне на права от лизингодателя към застрахователя, за застрахователя възниква право на приспадане на данъчен кредит. Изтъкнато е, че данъчната тежест следва да бъде понесена от крайния потребител, а неутралността на данъка за икономическите оператори, при коректно изпълнение на данъчните задължения, се осигурява чрез механизма на ДДС, изразяващ се в начисляване на данък за доставките, за които лицето е плавец на данъка и приспадане на данъчен кредит за начисления му по получените доставки данък. Прекъсване на веригата на доставка на база на отчетения приход от регрес е недопустимо и в нарушение на закона. Счетоводното отчитане на прихода на застрахователя няма отношение към същността на сделката и данъчното и третиране по ЗДДС. Поради това ревизиращият екип е приел, че нормата на чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС, както и че установените случаи, попадащи в установената схема, ревизираното дружество при извършване на разпореждане с МПС по силата на суброгационно писмо и пълномощно, и получаване на цената за извършената продажба на трето лице, осъществява облагаема доставка по смисъла на чл.6, ал.1 ЗДДС, за която данъчното събитие съгласно чл.25, ал.2 от закона настъпва на датата, на която е прехвърлена собствеността върху МПС, поради което на основание чл.86, ал.2 ЗДДС е дължим за данъчните периоди, през които от ревизираното лице са издавани фактури към третите лица – купувачи.

1.2. Втората група случаи, при които е установено, че застрахователните договори покриват риска от невъзможността на лизингополучателя да изплаща лизинговите вноски, при която вследствие на настъпило данъчно събитие и изплатено обезщетение са възникнали правоотношения между ревизираното лице и лизингополучателя, във връзка с които застрахователят е получил плащания и съответно е издал фактури на лизингополучателя. Установено е наличието на "споразумения между лизингодател, клиент и застраховател". Като пример за посочената схема на договаряне, документиране и фактуриране, в хода на ревизията ревизираното лице е представило досие по застраховка "Загуби вследствие неплащане на лизингови вноски", сключена във връзка с договор за финансов лизинг № 101695/30.11.2010 г., подписан между лизингодателя "Автомотор корпорация" АД и лизингополучателя "Криси КСЦ" ЕООД. От анализа на представените документи ревизиращият екип е стигнал до извод, че лизинговото дружество предявява претенция за изплащане на обезщетение към ЗАД "Алианц България" АД в качеството му на застраховател по конкретен лизингов договор. Претенцията за обезщетение е в размер на падежиралите неплатени и непадежирали вноски до края на лизинговия договор. При изплащане на обезщетението лизингодателят издава към застрахователя фактура за размера на вноските с начислен ДДС. Заедно с фактурата лизингодателят издава суброгационно писмо на застрахователя, както и пълномощно за неограничено разпореждане с лизинговия автомобил. Констатирано е, че ЗАД "Алианц България" АД не е включило фактурата в Дневник за покупки, а съхранява същата в досието на конкретната щета. След суброгиране в правата на удовлетворения кредитор ревизираното дружество отправя покана към лизингополучателя да възстанови изплатеното обезщетение. При постигане на съгласие се сключва спогодба между ЗАД "Алианц България" АД и клиента по договора за финансов лизинг, съгласно която последният следва да възстанови на застрахователното дружество изплатеното обезщетение в пълен размер, като е договорен конкретен погасителен план. За всяко плащане по този погасителен план ЗАД "Алианц България" АД издава към лизингополучателя фактура без ДДС, с пояснителен текст - "чл.50, ал.1, т.2 от ЗДДС". Установено е, че при пълното изплащане на сумата от страна на клиента между трите страни: лизингодател /застрахован/, клиент /купувач/ и ЗАД "Алианц България" АД /застраховател/ се сключва Споразумение, според което се констатира, че в резултат на сключената застрахователна полица и поради спиране на плащанията от страна на лизингополучателя е заведена преписка по щета, след настъпване на застрахователното събитие, застрахованият е получил от застрахователя застрахователно обезщетение, за което застрахованият е издал първични счетоводни

документи, съгласно изискванията на ЗС. Застрахователят се отказва от правото си по застрахователната полица да получи собствеността на автомобила. Застрахователят и купувачът се съгласяват собствеността на МПС да бъде прехвърлена на купувача на стойността, платена от последния към ЗАД "Алианц България" АД. В установените случаи е прието, че ЗАД "Алианц България" АД се суброгира в правата на съответното лизингово дружество и фактически го замества в отношенията му с лизингополучателя, поради което е прието, че лизингодателят извършва към застрахователя доставка на услуга – прехвърляне на права, която е облагаема на основание чл.12 ЗДДС. Прието е, че споразумението между ЗАД "Алианц България" АД и лизингополучателят на практика представлява споразумение относно погасяването на дължимите по лизинговия договор вноски, без да се променя съдържанието и размера на насрещните престации, нито правните последици, произтичащи от изпълнението, респективно неизпълнението на същия договор. Независимо от основанията, след като ЗАД "Алианц България" АД встъпва в правата по лизинговия договор, упражнява ги срещу определения в договора лизингополучател, което води до реализиране на целта и правните последици на лизинговия договор, следва извод, че ревизираното дружество в тази хипотеза не действа по различно от лизингодател, доставчик на услуги по договор за финансов лизинг. В тази връзка ревизията е приела, че тези услуги не могат да бъдат квалифицирани като част от застрахователни услуги по чл.47 ЗДДС и доставките, които ревизираното лице е осъществило в изпълнение на договора, попадат в общия режим на ЗДДС, т.е. те са облагаеми, така както ако са били извършени от лизинговото дружество. С оглед обстоятелството, че сумите, платени от съответния лизингополучател на суброгирания се в правата на лизинговото дружество ЗАД "Алианц България" АД, представляват дължимите финансови вноски с включен ДДС, органите по приходите са приели, че сумата по издадените от застрахователното дружество фактури във връзка с получените плащания също включват ДДС.

1.3. Третата група случаи са тези, при които е установено, че ЗАД "Алианц България" АД е издавало фактури за продажба на МПС, при което не е начисляван ДДС на основание чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС. Установено е, че това са договори, сключени от ревизираното лице за застраховка "Автокаска" с лизингови дружества в качеството им на застраховани лица за автомобили, предоставени на лизингополучатели по договори за финансов лизинг на МПС с опция за прехвърляне на собствеността, като в тези случаи са включени и застраховки "Автокаска" без сключени договори, свързани с финансов лизинг. От представените на ревизията документи е установено, че при настъпване на застрахователно събитие "кражба на автомобил", след представяне на документите и изпълнение на условията, предвидени в Общите условия на ЗАД "Алианц България" АД за застраховане на сухопътни превозни средства, безрелсови превозни средства, застрахователят изплаща обезщетение на застрахованото лице /лизингодателя/. Последният от своя страна издава на застрахователното дружество пълномощно, с което го упълномощава без ограничения да се разпорежда с откраднатото имущество, за което е бил обезщетен, като предприема всякакви фактически и правни действия по отношение на същото. При намиране на откраднатия автомобил ЗАД "Алианц България" АД го продава на трето лице, издавайки фактура, в която не е начисляван ДДС върху продажната цена с вписано основание във фактурата чл.50 ЗДДС.

Като доказателства за установената схема на договаряне, документиране и фактуриране, в хода на ревизията ревизираното лице е представило досие по застраховка "Автокаска", сключена във връзка с Договор за финансов лизинг № 00FLO3825/21.12.2009 г. между ЗАД "Алианц България" АД и лизингополучател "Фреш фешън" ЕООД. В писмените си обяснения застрахователното дружество е посочило, че случаят е идентичен с обезщетенията по застраховка "Финансов риск" и в тази връзка счита, че извършените продажби следва да бъдат третираны като част от застрахователната услуга на основание чл.47 ЗДДС и в условията на алтернативност на нормата на чл.50, ал.1 ЗДДС.

Органите по приходите са приели, че в тези случаи са налице идентични правоотношения,

обстоятелства и правни последици, като установените по-горе в т.1.1, поради което са достигнали до извод за облагаемост на доставката, извършена от ЗАД "Алианц България" АД към третото лице – купувач, поради което следва да бъде начислен дължимият ДДС.

За извършените продажби без ДДС за периода от м.октомври 2014 г. до м.декември 2015 г. е определен допълнително ДДС в общ размер 97 795.33 лв., ведно със съответните лихви.

2. Установени случаи на продажби на излезли от употреба МПС, вследствие на настъпила тотална щета, по реда на Глава Д. "А" от ЗДДС, при липса на данни ревизираното лице да е извършило самоначисляване на ДДС при придобиване на тези МПС:

В хода на ревизията е установено, че ЗАД "Алианц България" АД в качеството си на застраховател е сключвало договори за застраховка "Автокаска" с лизингови дружества за автомобили, предоставени на лизингополучатели по договори за финансов лизинг с опция прехвърляне на собствеността. При настъпване на застрахователно събитие "пътнотранспортно произшествие" и при констатиране на икономически тотална щета /разходите надвишават застрахователната сума на автомобила/, застрахователят изплаща обезщетение в размер на действителната стойност на автомобила, намалена с разходи за транспортиране, съхраняване и разпореждане със запазените части на МПС. Констатирано е, че срещу изплатеното обезщетение лизинговото дружество предоставя на застрахователя доказателство за прекратяване на регистрацията на МПС в КАТ и Декларация – пълномощно, с която се извършва упълномощаване на ЗАД "Алианц България" АД да осъществи продажба на автомобила или отделни възли и детайли от него, на когото за намери за добре и на каквато цена намери за добре, като се договаря сам със себе си при условия и цени, каквито той намери за уместни. Посочено е, че не получава фактура от застрахованото лице за придобиване на запазените части.

Установено е, че продажбите на останките от МПС са извършени от ревизираното дружество по интернет чрез сайта на самото дружество и чрез други интернет платформи за продажба на МПС, като се извършва таен търг и се избира клиентът, предложил най-високата цена. Ревизираното лице е издавало на съответния купувач фактура, в която не е посочван ДДС и е посочвано основание - "Обратно начисляване по чл.163а, ал.2 ЗДДС".

Ревизираното лице е представило досие по застраховка "Каско", сключена във връзка с Договор за финансов лизинг с опция за прехвърляне собствеността № 6372/15.07.2014 г. между лизингодател "Алианц Лизинг България" АД и лизингополучател "Джордан Груп" ЕООД. Въз основа на така представените документи ревизията е приела, че ревизираното лице е следвало да начисли ДДС при придобиването на автомобила, респективно на части от същия, поради следните съображения:

Ревизираното лице е извършило продажби на автомобили, снети от отчет в КАТ, или на части от тях. От събраните в хода на ревизията доказателства, и от текста на т.62.2.2 от Общите условия за застраховане на сухопътни превозни средства, безрелсови превозни средства на ЗАД "Алианц България" АД, е направен извод, че ревизираното лице действа от свое име и за своя сметка при продажбата на автомобилите и техните части, тъй като владението на снетия от отчет автомобил е предадено на застрахователя като условие за изплащане на обезщетението. Въз основа на представената документация и след анализ на издадената декларация-пълномощно, ревизиращият екип е приел, че на ревизираното лице са предоставени неограничен брой права за разпореждане със снетия си от отчет автомобил и неговите части, при позволено договаряне сам със себе си, на цена, по преценка на пълномощника, от което е следва извод, че и правото на разпореждане с вещта е прехвърлено на ревизираното лице. Посочено е, че съгласно т.62.2.2 от Общите условия за застраховане на сухопътни превозни средства без релсови превозни средства, е предвидено получената от разпореждането цена да остане за застрахователя, и така към момента на разпореждането /продажбата/ на вещта, застрахователят получава и правото на ползване – правото да се ползва от вещта съобразно нейното предназначение, респективно да събира добивите от нея. Според органите по приходите към момента на извършване на продажбата на трето лице ЗАД

"Алианц България" АД получава качеството на титуляр на последното от трите правомощия, които съставляват субективното право на собственост: да владее, да ползва и да се разпорежда с вещта и именно към този момент дружеството придобива право на собственост върху снетия от отчет автомобил, респективно частите от него, което по смисъла на ЗДДС представлява данъчно събитие по чл.25, ал.2 ЗДДС в приложимата за ревизирания период редакция.

Органите по приходите са се мотивирали, че по силата на § 2, ал. 1 от ДР на ЗДвП снетите от отчет пътни превозни средства се считат за отпадъци по смисъла на § 1, т.17 от ДР на ЗУО, съгласно която норма "отпадък" е всяко вещество или предмет, от който притежателят се освобождава или възнамерява да се освободи, или е длъжен да се освободи и поради това закупуването на излезли от употреба МПС попада в Приложение №2 на ЗДДС. В тази връзка ревизията е приела, че за ЗАД "Алианц България" АД в качеството на регистриран по ЗДДС получател на доставки на стоки, посочени в Приложение №2, става изискуем ДДС по доставката на основание чл.163а, ал.2 ЗДДС, без значение дали доставчикът е данъчно задължено или данъчно незадължено лице. В тази връзка на ревизираното лице с РА е начислен допълнително ДДС в общ размер на 32 728.73 лв. за данъчни периоди м.януари, м.март, м.август, м.септември, м.ноември и м.декември 2014 г., от м.февруари до м.август и от м.октомври до м.декември 2015 г.

3. Установени случаи на прехвърляне право на собственост на автомобили, използвани за дейността на ЗАД "Алианц България" АД:

В хода на ревизията по отношение на част от притежаваните от ревизираното лице автомобили, и по-конкретно: Шкода О. – ДМА, придобит по Регрес щета 1640/09/217/501309; Форд Ф. СА 1587 ВН – ДМА, придобит по Регрес щета 1640/07/217/000652; М. МЛ300 СА 9333 МТ –ДМА, придобит по Щета 0300/10/217503267 – кражба; и Ф. Туарег СА 9060 РВ, придобит по щета 16040/08/217/000648 – 2009 г., е установено, че са придобити от лизингови дружества в резултат на изплащане на обезщетения по договори за финансов лизинг. Установено е, че същите са били използвани за стопанската дейност на дружеството, свързана предимно с освободени доставки – застрахователна дейност по смисъла на чл.47 ЗДДС, като основанието за неначисляване на ДДС при продажбите, отразено в издадените фактури е чл.50 ЗДДС. При ревизията дружеството-жалбоподател е заявило, че тези МПС са придобити след изплащане на обезщетение на застрахованото лице по посочените щети, вследствие на което ЗАД "Алианц България" АД е встъпило във владение на автомобилите въз основа на сключен договор и за тях няма издадена фактура за продажба.

За извършената продажба по Фактура № [ЕГН]/15.05.2014 г. на лек автомобил Шкода О. на ревизията са представени Договор за покупко-продажба от 20.05.2010 г., фактура № 1...14176/14.04.2010 г., издадена от "Аутобохемия" АД с основание 16 вноски с настъпил падеж по Договор № М5081, лизингова лихва по чл.46, ал.1, т.1 ЗДДС, пет вноски с ненастъпил падеж, данъчна основа 11 491.48 лв., ДДС 2 298.30 лв., обща стойност 14 788.40 лв. Констатирано е, че тази фактура е издадена на ЗАД "Алианц България" АД във връзка с настъпване на застрахователното събитие, свързано с неплащане на лизингови вноски, фактурата не е включена в дневника за покупки и се съхранява в досието на щетата.

В тази връзка ревизиращият екип е анализирал извършените продажби с оглед приложимостта на чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС, при което е приел, че в случая при придобиването на МПС не е начислен ДДС, респективно няма какво да бъде приспаднато, и тези доставки не следва да се третират като освободени на основание чл.50 ЗДДС. Прието е за безспорно, че в тази хипотеза попада и извършената продажба по фактура № [ЕГН]/15.05.2014 г. на Шкода О., където освен договор за покупко-продажба от 20.05.2010 г. е представена фактура № 1...14176/14.04.2010 г., издадена от "Аутобохемия" АД. Като причина е посочена фактурата, издадена по повод настъпване на застрахователното събитие "неплащане на лизингови вноски", а не когато е осъществена покупко-продажбата, съгласно договора от 20.05.2010 г. с определена продажна цена от 7 394.20 лв. В тази връзка на ревизираното дружество е

начислен ДДС в общ размер на 3 910.20 лв., ведно със съответните лихви за данъчни периоди м.май 2014 г., м.октомври и м.ноември 2015 г.

4. Установени случаи, касаещи получени външни услуги от чуждестранни лица – кореспонденти, свързани с обработка на щети в чужбина:

В хода на ревизията е установено, че голям брой от получените услуги от европейските контрагенти са свързани най-общо с управление на искове, свързани с автомобилни застраховки. В тази връзка с оглед изясняване характерът на услугите от ревизираното дружество са изискани всички сключени през проверявания период или сключени преди същия, но действащи през проверявания период споразумения или други подобни документи с кореспонденти за услуги по уреждане на искове за претърпени щети на територията на държави-членки, заверени копия на получени фактури или други документи относно кореспонденцията за извършените услуги по уреждане на исковете за претърпените щети на територията на други държави-членки за периода, кореспонденция и други документи с доставчиците при наличие на спорове по отношение на извършването на услугата от чуждестранните лица от по отношение на размера на плащането /обезщетенията, префактурираните разходи, таксите и комисионните/, справка за получените фактури или други подобни документи относно предоставяните услуги от чуждестранните контрагенти /кореспонденти/ по управление на исковете, свързани с автомобилни застраховки за ревизирания период.

Ревизираното лице е представило изисканите му документи, съпътстващи издадените фактури от съответните справки, включително и самите фактури и договори. След анализ на предоставената документация ревизиращите органи са установили три групи разходи, изплатени от ревизираното дружество на чуждестранни лица /кореспонденти/ - представители за извършени от тях услуги – Изплатени обезщетени; Префактурирани разходи за външни услуги във връзка с щетите и Такси и комисионни, формирани като процент от стойността на обезщетението.

За ревизираното лице е констатирано, че извършва по занятие застрахователни услуги и е сключило следните споразумения за услуги по уреждане на искове на територията на конкретни държави-членки. В проверявания период 2014 г. – 2015 г., ревизираното лице е работило с дружества-кореспонденти – "A. C. De S. Y R. SA" Испания, "A. E. V. AG" A., A. L. A. S.", "U. C. I. S." и др. Тези споразумения са сключени между ревизираното лице и съответните чуждестранни лица в изпълнение на два международни акта – Вътрешни правила и Директивата за автомобилното застраховане 2009/108/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. относно застраховки гражданска отговорност при използването на МПС и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка – т.нар Четвърта Директива за автомобилното застраховане. Така сключените споразумения придават на съответното чуждестранно лице статут на "Кореспондент" съгласно Вътрешните правила и статут на "Представител на исковете" съгласно Четвърта директива за автомобилното застраховане. Установено, че тази директива създава специални разпоредби, приложими по отношение на пострадалите лица, пребиваващи в държава-членка, Ш. или А., които имат право на обезщетение за всички вреди, в резултат от автомобилни злополуки, настъпили в държава-членка по пребиваване на увреденото лице, или в трета страна, чиято национална застрахователна служба се е присъединила към системата "Зелена карта", когато съответните злополуки са причинени на превозни средства, обичайно пребиваващи в една държава-членка. Установено е, че всяка застрахователна компания, издаваща задължителна застраховка "Гражданска отговорност" е длъжна да назначи свои "представители" във всяка държава от ЕИП, Ш. или А., като същото следва да бъде извършено и от чуждите застрахователни компании за Б.. Основната функция на представителите е да обработят и уредят щетата в рамките на определен срок, и в случай, че в този период пострадалият не получи разумен отговор на претенцията си, той има правото да я предяви компенсационния орган.

Сертификат "Зелена карта" е международен сертификат за застраховка, издаван от името на

Национално бюро в съответствие с Препоръка № 5, приета на 25.01.1949 г. от Подкомитета на Комитета по сухопътен транспорт на икономическата комисия на ООН за Европа. Същият е признат от властите на всички държави, членуващи в системата "Зелена карта", важаща извън страните от ЕИП, като документ, удостоверяващ, че носителят му притежава валидна застраховка Гражданска отговорност, покриваща минималните задължителни лимити на отговорност към трети лица, изисквани от закона в посетената страна. Установено е, че същите варират от 200 евро до 3 500 евро.

В хода на ревизията е установено, че чуждестранните лица, оторизирани от ЗАД "Алианц България" действат спрямо третото лице, претърпяло злополука от свое име и за своя сметка, като отчетните взаимоотношения към застрахователя са уреждани по следния начин: След уреждането на иск, чуждестранното лице извършва индивидуално фактуриране, в което от негова страна е заявено - размер на обезщетението или други плащания, извършени от ищеца; разходи за външни услуги и ДДС, ако е приложим – включващи разходи, фактурирани на чуждестранното лице от трети лица, извършили услугите, като например експертни такси, правни разноски, медицински разноски, преводачески такси, банкови разноски и разходи за получаване на официални документи; такси за дейности, изрично уговорени – такса досиета, такса файлове, изчислими в процент от размера на обезщетението.

По отношение на първата група разходи, фактурирани от чуждестранните лица, а именно изплатени обезщетения, ЗАД "Алианц България" е приело, че те попадат в обхвата на чл.47 ЗДДС, че са освободени и не следва да бъдат облагани с ДДС по реда на чл.82 ЗДДС. Ревизиращият екип по отношение на първата група разходи е приел, че същите са освободени от облагане с ДДС.

По отношение на втората група разходи – разходи за външни услуги, органите по приходите са приели, че същите подлежат на облагане с ДДС. Прието е, че в тази група разходи се включват всички разходи, фактурирани на чуждестранното лице от трети лица, извършили услугите, като например експертни такси, правни разноски, медицински разноски, преводачески такси, банкови разноски и разходи за получаване на официални документи. Установено, че този вид услуги се извършват на територията на съответната държава-членка, където е настъпило осигурителното събитие и риск, и ще бъдат квалифицирани според съответното и законодателство като облагаеми с ДДС/освободени от ДДС. Установено е, че за тяхното префактуриране към българското лице ЗАД "Алианц България", страните сами са се уговорили в споразуменията, че ако доставката е облагаема, ДДС ще се включи при префактурирането. Ревизиращите органи са установили, че чуждестранните лица са дефинирали тези услуги като облагаеми в страната на получаване, докато ревизираното дружество ги е определило като освободени от облагане с ДДС на основание чл.47 ЗДДС, респ. не ги е включило като получени облагаеми услуги от страни – членки в своите VIES декларации.

В хода на ревизията е изяснено, че така наречените "разходи за външни услуги", представляват префактурирани разходи, които чуждестранното лице – кореспондент е получило от трети лица, извършвали услугите, като например експертни такси, правни разноски, банкови разноски, разходи за получаване на официални документи и други свързани с регистрираното пътно-транспортно произшествие в съответната държава. По време на ревизията са представени фактури от трети чуждестранни дружества, издадени към съответния представител на ЗАД "Алианц България" за заплащането на извършените услуги. Получателят на тези услуги е ЗАД "Алианц България", застраховател по смисъла на българското законодателство. Ревизиращите органи са приели, че качеството на застраховател има получателят на доставката. При доставчика – чуждестранно лице, е прието, че качеството да бъде застраховател не е водещо и не е определящо, тъй като чуждестранното лице има по-скоро представителни функции. Посочено е, че предметът на получените от ЗАД "Алианц България" външни услуги не попада в лимитивно изброеното съдържание на чл.3 КЗ. В тази връзка органите по приходите са се позовали на текста на чл.3, ал.2 КЗ, съгласно който

извършване на дейност по застраховане в Република Б. означава покриване на рискове, разположени в Република Б., а в разглежданата хипотеза "рискът" е разположен в друга държава-членка. Поради това е стигнато до извод, че чуждестранните лица – доставчици на услуги към ЗАД "Алианц България" не попадат под регулацията на КЗ, респективно на чл.47 ЗДДС. Прието е, че за застрахователя като получател по доставки на услуги по чл.21, ал.2 ЗДДС възниква задължение за начисляване на данък, съгласно чл.82, ал.2, т.3 от закона. Изложен е мотив, че когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната, доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от дружеството получател по доставката на услуга, като в този случай следва да бъде съставен протокол по чл.117, ал.1, т.1 ЗДДС, който да бъде отразен в отчетните регистри. Предвид, че в хода на ревизията е установено, че ревизираното лице не е обложило с ДДС така наречените "външни услуги", чиито размер в ревизирания период е 132 650.01 лв., съгласно приложени справки, изготвени от дружеството в хода на ревизията и върху тази основа е начислен ДДС в размер на 26 530 лв., ведно с лихви за забава.

С Решение № 1162/30.07.2021 г. на Директор на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП обжалваният РА е потвърден.

По делото беше изслушана **съдебно-счетоводна експертиза** с вещо лице П. К., която даде заключение по следните задачи:

1. Какви споразумения са сключени между ЗАД "Алианц България" във връзка с прехвърляне на собствеността върху МПС в описаните на стр. 1 от съдебно Разпореждане от 12.11.2021 г. случаи /включително във връзка с получени външни услуги по обработване на застрахователни претенции по системата "Зелена карта"/. С какъв предмет са споразуменията.
2. По кои фактури или други данъчни документи е доначислен ДДС: предмет, стойност, ДДС, какъв е размерът на доначисления ДДС за всяка фактура.
3. Извършено ли е плащане по фактурите, по какъв начин, в какъв размер, на кои дати. Имат ли обвързка на платежните документи с издадените фактури, по коя фактура с кой платежен документ може да се приеме за извършено плащането.
4. Кои МПС са използвани за дейността на жалбоподателя, има ли доказателства за какви цели са използвани, как са отчитани. Въпросът е допълнен от Съда, като на вещото лице е указано да направи разграничение между МПС, използвани за дейността на жалбоподателя, от другите МПС, какви разходи са отчитани за тях.
5. Какъв е механизмът на отношенията между ЗАД "Алианц България" и чуждестранни лица във връзка с получени външни услуги – налични ли са документи при жалбоподателя, от кого са издадени, кога са получени при него; от чие име и за чия сметка са действали чуждестранните партньори.
6. Редовно ли е водено счетоводството на ЗАД "Алианц България".
7. Да се остойности, по отделни транзакции и в съвкупност размерът на ДДС, начислен от лизинговите дружества по фактури, издадени от ЗАД "Алианц България" през ревизирания период /относно правоотношения при настъпване на застрахователно събитие "финансов риск" – невъзможност на лизингополучателите да изплащат лизинговата си вноска/.
8. Да се остойности самоначисленият ДДС по отделни транзакции и в съвкупност през ревизирания период върху фактурираните от чуждестранни кореспондентни такси за обработване на застрахователни претенции по системата на "Зелена карта".

По делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице П. К., която даде **допълнително заключение** по следната задача, поставена от жалбоподателя:

На стр.4 от Ревизионния акт и стр.16 от Ревизионния доклад се приема, че от ЗАД "Алианц България", чрез изплащане на застрахователно обезщетение, са придобити излезли от употреба, вследствие на настъпила тотална щета МПС, чиито останки са продадени през периода на ревизията. В тази връзка да се установи:

1. Кога е извършена всяка сделка по претендираното придобиване, по която е възприето, че ЗАД "Алианц България" е следвало да самоначисли ДДС.

2. Как в РА и РД е определена данъчната основа за самоначисляване на ДДС от страна на ЗАД "Алианц България" по всяка съответна сделка с претендираното придобиване.

Съдът ще коментира експертните заключения при излагане на правните си изводи.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните **писмени доказателства**:

Представени от жалбоподателя: 1. Опис на фактури и други документи, представени в с.з. на 10.02.2022 г. /л.130/; 2. Два класъора документи, в превод на български език от легализиран преводач, обособени като приложения по делото /л.167/; 3. Доказателства на електронен носител, по които е работило вещото лице, представени в с.з. на 23.03.2023 г. /л.321/.

Представени от ответника: 1. Доказателства за датите, на които са връчени на ЗАД "Алианц България" всички ЗВР, заповедта за спиране и възобновяване на ревизията; Възражение вх.№ Р-29002919008378-В.-001-И/22.12.2020 г.; доказателства, че към 15.12.2017 г. М. С. е заемала длъжността и.д. Директор на ТД на НАП-ГДО: Заповед № 152/21.11.2017 г. на Изпълнителния директор на НАП и Заповед № 13/06.03.2018 г. /л.139/; 2. Решение на СЕС от 09.03.2023 г. в с.з. на 20.04.2023 г. /л.337/.

Представени от "Борика" АД доказателства за наличие на квалифициран електронен подпис на ревизиращите органи: Г. С. С., Ц. Г. Б., М. Т. И., К. И. Ш.-П. и Г. П. Д. /л.135/.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК във вр.с чл.7, ал.1, т.4 ЗНАП и чл.119, ал.2 ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. В тази връзка по делото е представена Заповед № ГДО-215/15.12.2017 г., издадена от и.д. Директор на ТД на НАП ГДО, с която Г. С. С., Началник на сектор "Ревизии и проверки" в отдел "Контрол" в ТД на НАП "Големи данъкоплатци и осигурители"-гр.С. да извършва следните действия в отдел "Контрол", сектор "Ревизии и проверки-3" – да издава заповеди за възлагане на ревизии по реда на чл.113 ДОПК и да издава резолюции за извършване на проверки /л.30/. Във връзка с компетентността на и.д. Директор на ТД на НАП ГДО, по делото са представени Заповед № 152/21.11.2017 г. на Изпълнителния директор на НАП, с която на основание чл.16 ЗДСл, считано от 22.11.2017 г. М. Х. С., заемаща длъжността "Началник на сектор" в отдел "Контрол", сектор "Ревизии и проверки-3" в ТД ГДО да изпълнява и длъжността "Директор на ТД на НАП" на ТД "Големи данъкоплатци и осигурители" за срок до назначаване на титуляр на длъжността, но за не повече от 6 месеца; и Заповед № 13/06.03.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП, с която на основание чл.82, ал.1 вр. чл.10д, ал.4 ЗДСл М. Х. С. е преназначена от длъжността Началник на сектор в ТД ГДО, отдел "Контрол", сектор "Ревизии и проверки-3" на длъжността Директор на ТД на НАП в ТД ГДО, считано от 06.03.2018 г. /л.159-160/.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице, актът е съобразен със закона. Съгласно трайната съдебна практика процесуалните нарушения са от категорията на съществените такива, в случаите, които тези нарушения засягат правото на защита на участващите в производството лица, а също така и нарушения, които, ако не бяха допуснати, крайният резултат, т.е крайният акт би бил различен от постановения такъв. В настоящия случай това не е налице.

В процедурата по извършване на ревизията не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способности, мотивите изцяло са основани на преценката по реда на чл.37, ал.4 ДОПК на събраните в хода на ревизията писмени доказателства за установени положителни факти. Видно е от мотивите на издадените РА и РД, че е изпълнено изискването по чл.115, ал.2 ДОПК ревизиращите

органи да установят всички факти от значение за резултатите от ревизията и непосредствено да се запознаят с всички доказателства.

Ревизионният акт е издаден в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от РД, който на практика представлява неразделна част от издадения РА. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения.

Ревизираното лице е надлежно уведомено за ревизията, възложена със ЗВР № Р-29002919008378-020-001/19.12.2019 г., връчена по електронен път на 19.12.2019 г. Ревизионното производство е спряно със Заповед № Р-29002919008378-023-001/27.01.2020 г., издадена от органа, възложил ревизията на основание чл.34, ал.1, т.4 ДОПК във връзка с подадена молба от задълженото лице, срокът на ревизията да бъде спрян на основание чл.34, ал.1, т.4 ДОПК, с цел да бъдат подготвени изисканите документи и писмени обяснения за 2014 г. и 2015 г. На ревизираното дружество е предоставена възможност да представи писмени обяснения и документи, отнасящи се до обстоятелствата, подлежащи на установяване в ревизионното производство.

Срокът на ревизията е удължен на основание чл.114, ал.4 ДОПК, която предвижда, че когато сроковете по ал.1 и ал.2 се окажат недостатъчни поради особена фактическа и правна сложност на конкретния случай, срокът може да бъде продължен общо с до не повече от три години със заповед за удължаване срока на ревизията на Изпълнителния директор на НАП, издадена въз основа на мотивирано искане на Териториалния директор. В настоящия случай ревизията е възложена със ЗВР № Р-29002919008378-020-001/19.12.2019 г., връчена на 19.12.2019 г., от която дата е започнал да тече тримесечния срок по чл.114, ал.1 ДОПК. Този срок е прекъснат поради издаване заповедта за спиране на ревизионното производство. Със заповедта за възобновяване на ревизионното производство е определено, след възобновяването ревизията да приключи на 18.06.2020 г. Така определеният срок се е оказал недостатъчен, поради което със ЗИЗВР № Р-29002919008378-020-002/02.06.2020 г. срокът е удължен до 18.08.2020 г. Така удълженият срок отново се е оказал недостатъчен, и със Заповед № Р-29002919008378-ЗИД-001/13.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП срокът на ревизията е удължен до 18.11.2020 г. /л.41/.

Анализът на нормите на чл.114, ал.1 и ал.2 ДОПК обосновават извода, че органът по приходите, възложил ревизията има правомощия да удължава срока на същата до максималния срок от 5 месеца, като правомощия да удължава срока на ревизията над този петмесечен срок има единствено и само Изпълнителния директор на НАП. В настоящия случай, след изтичане на законоустановения петмесечен срок, органът, възложил ревизията, е издал още една ЗИЗВР № Р-29002919008378-020-003/14.08.2020 г., издадена на основание Заповед № Р-29002919008378-ЗИД-001/13.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП във връзка с отправено мотивирано предложение от компетентния териториален директор, по силата на което и при спазване на законовите изисквания по чл.114, ал.4 ДОПК срокът на ревизията е удължен до 18.11.2020 г. В този смисъл следва да се има предвид, че законодателят съзнателно е предоставил възможността за удължаване на срока за извършване на ревизията над 5-те месеца от Изпълнителния директор на НАП, и то само при наличието на особена фактическа сложност на конкретния случай. Съдът намира, че процедурата по издаване на оспорения РА е съобразена с приложимите норми на ДОПК и не са налице съществени процесуални нарушения, засягащи неговата законосъобразност в цялост. Спазени са сроковете за извършване на ревизията и издаване на РД по чл.114, ал.2 и чл.117, ал.1 ДОПК.

Съдът констатира, че Ревизионният акт е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл.16, ал.1, т.1 от Закона за електронния документ и електронни удостоверителни услуги по делото са представени заверени копия на електронни съобщения за издаването на КЕП на служителите, подписали електронни документи, издадени във връзка с приключилото ревизионно

производство № Р-29002919008378-091-001/13.12.2020 г. спрямо ЗАД "Алианс България". Представени в хода на настоящото съдебно производство са и доказателства за валидност на притежаваните от органите по приходите КЕП от "Борика" АД /л.135/.

Съгласно чл.3 ЗЕДЕУУ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28.08.2014 г./, наричан по-нататък "Регламент /ЕС/ № 910/2014". Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено/.

Съгласно чл.4 ЗЕДЕУУ автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 ЗЕДЕУУ електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, ЗВР, Заповед за спиране на ревизия, Заповед за възобновяване на ревизия, ЗИЗВР, РД и РА, са създадени като електронни документи по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са връчени на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.1 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред със съответната разписка. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал.3 и ал.4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл.16, ал.1, т.1 ЗЕДЕУУ - той да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл.24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ.

По делото са представени доказателства за валидност на притежаваните от органите по приходите електронни подписи, анализът на които обосновава извод за това, че ЗВР, Заповед за спиране на ревизия, Заповед за възобновяване, ЗИЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал.4 на чл.13 ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис. От друга страна, Съдът съобрази и това, че всички доставчици на удостоверителни услуги на територията на Република Б. в изпълнение на изискването на чл.28 от ЗЕДЕУУ се поддържат публични регистри на издадените удостоверения за електронни подписи, публикувани на техните

интернет-страници. Проверките в тях се осъществяват по име на автор на подписа, следователно не се изискват специални знания и умения, както и да се разполага с конкретния подписан електронно документ. Във всеки един от тези регистри, видът на подписа е указан с търговско наименование, но при преглед на предлаганите от същия доставчик удостоверителни услуги /публичнодостъпна информация/ се установява дали съответното търговско наименование е за квалифициран електронен подпис. Посочената информация се съдържа и в обявените политики за предоставяне на удостоверителни услуги от съответните доставчици, както и в Наръчник на потребителя, където е указан и конкретният цифров идентификатор за съответния доставчик, който се съдържа в удостоверението за квалифициран електронен подпис.

От така представените преписи на хартиен носител, включително и от извършените справки в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията – Г. С. С., Началник сектор "Ревизии", Отдел "Контрол", ТД на НАП, ГДО С.; Ц. Г. Б., гл.инспектор по приходите, ръководител на ревизията, К. И. Ш.-П., гл.инспектор по приходите, и М. Т. И., гл.инспектор по приходите са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на ЗВР, Заповед за спиране на ревизия, Заповед за възобновяване на ревизия, ЗИЗВР, РД и РА.

При липса на оспорване на електронните подписи върху РА и въз основа на представените доказателства, респ. служебна проверка в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, Съдът счита че РА е подписан от възложителя и ръководителя на ревизията и не е нищожен.

Не са допуснати нарушения на изискванията за форма при издаването на актовете, като са спазени изискванията за съдържание съответно по чл.113, ал.1 ДОПК за издадената ЗВР и ЗИЗВР, по чл.117, ал.2 ДОПК за РД и по чл.120, ал.1 и ал.2 ДОПК за РА.

Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице и същото е могло своевременно да защити правата си като представи доказателства. Предвид на изложеното, не са допуснати нарушения на изискванията за компетентност, съдържание, форма и процесуални правила при издаването на РА.

Предвид гореизложеното Съдът приема, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентен орган с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и е постановено в рамките на преклузивния срок по чл.109 ДОПК и не са налице основания за нищожност на същия.

Относно материалната законсъобразност на РА:

В конкретния случай дружеството-жалбоподател не оспорва фактическите констатации, а изводите на органите по приходите. Спорните въпроси в случая се свеждат до следното: дали в установените случаи, при прехвърляне правото на собственост или правото на разпореждане като собственик с автомобил/ или части от МПС, лизингодателят извършва към него облагаема доставка; обект ли е на облагаема доставка с ДДС продажбата на собствен автомобил, при придобиването, на който не е било упражнено правото на приспадане на данъчен кредит и представлява ли префактурирането от чуждестранни кореспонденти на задълженото лице "доставка на услуга", за която данъкът се дължи от дружеството по реда на чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС.

1. Относно установените случаи на прехвърляне на собственост върху МПС, за които ревизираното дружество не е начислило ДДС:

Разпоредбата на чл.47 ЗДДС определя, че освободена доставка е извършването на застрахователни и презастрахователни услуги, включително на свързаните с тях услуги, извършвани от застрахователни брокери и агенти. Тази норма транспонира разпоредбата на чл.135, § 1, б.а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на ДДС, съгласно която държавите-членки освобождават застрахователните и презастрахователните сделки, включително свързаните с тях услуги, извършвани от застрахователни брокери и агенти.

В Директива 2006/112/ЕО липсва легална дефиниция на понятието "застрахователна сделка". В тази връзка следва да се има предвид т.58 от Решение на СЕС от 17.01.2013 г., постановено по дело С-224/11, съгласно което според общоприетото разбиране за застрахователната сделка е характерно, че застрахователят се задължава срещу авансово изплащане на премия при настъпване на риска, покрит от застраховката, да предостави на застрахованото лице договорената при сключване на договора услуга. Освен това застрахователните сделки предполагат по естеството си съществуването на договорно отношение между доставчика на застрахователната услуга и лицето, чиито рискове са покрити от застраховането, а именно застрахованото лице /в този смисъл Решение по дело S., т.41 и Решение по дело T., т.41/. В т.59 от горесцитираното решение на СЕС е уточнено, че съдържащият се в чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС израз "застрахователни сделки" има по принцип достатъчно широко съдържание, за да включва предоставянето на застрахователно покритие от данъчнозадължено лице, което само по себе си не е застраховател, но което в рамките на групово застраховане предоставя на клиентите си такова покритие, като използва услугите на застраховател, който се задължава да поеме риска, предмет на застраховане /в този смисъл Решение по дело С., цитирано в т.22 от решението на СЕС/.

В тази връзка СЕС приема, че доставка на застрахователна услуга, като разглежданата в главното производство, не може да подлежи на облагане с ДДС, поради самото префактуриране на разноските за нея, съгласно договорното споразумение, сключено между страните под договор за лизинг. Фактът, че по искане на клиентите си лизингодателят сключва застраховка с трето лице и след това им префактурира точния размер на разноските, които е фактурирало третото лице не може да опровергае този извод. При подобни обстоятелства, доколкото разглежданата доставка на застрахователната услуга остава непроменена, префактурираната сума представлява всъщност насрещната престация за посочената застраховка и при това положение, според СЕС, подобна сделка не следва да се облага с ДДС, тъй като е освободена по силата на чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС. Относно релеванността, с оглед на разглежданите в главното производство обстоятелства на чл.28 от Директивата за ДДС, съгласно който: "когато, данъчнозадължено лице, действащо от свое име, но за сметка на друго, участва в доставка на услуги, за него се счита, че самото то е получило услугите", СЕС посочва, че ако BGZ L. е сключило разглеждания в главното производство договор за застраховка от свое име и за своя сметка, което запитващата юрисдикция следва да провери, съответната сделка не попада в приложното поле на посочения чл.28 /по аналогия Решение от 3 май 2012 г. по дело L., С-520/10, т.43/. От друга страна, според СЕС, в хипотезата, при която посоченият договор за застраховка е сключен за сметка на друго, практиката на Съда относно чл.28 от Директивата за ДДС, може да бъде в подкрепа на освобождаването от ДДС на разглежданата в главното производство сделка. Съгласно тази съдебна практика, като се има предвид, че чл.28 попада в дял IV от Директивата за ДДС, озаглавен "Облагаеми сделки", и че е формулиран общо, без да съдържа ограничения на приложното си поле или на обхвата си, той се отнася и до прилагането на случаите на освобождаването от ДДС, предвидени в тази директива /в този смисъл Решение от 14.07.2011 г. по дело Н. и др., С-464/10, Сборник, т.36/.

Съгласно постоянната съдебна практика на СЕС, принципът на данъчен неутралитет не допуска сходните стоки или доставки на услуги, които следователно са в конкуренция помежду си, да се третират по различен начин от гледна точка на ДДС /Решение от 10 ноември 2011 г. по дело T. R. G., С-259/10 и С-260/10, Сборник, т.32 и цитираната съдебна практика/. В тази връзка от страна на СЕС е прието, че при наличие на обстоятелства като разглежданите в главното производство доставките на услуги по застраховане на лизингова вещ, която остава в собственост на лизингодателя, не могат да се третират различно според това дали тези услуги се предоставят на лизингополучателя пряко от застрахователна компания, или последният получава подобно застрахователно покритие чрез лизингодателя, който сключва застраховката със застраховател и префактурира на лизингополучателя

разноските за нея в непроменен размер. Нещо повече, СЕС приема, че това тълкуване се потвърждава от самата цел на Директивата за ДДС, която освобождава от облагане застрахователните сделки, като същевременно предоставя в чл.401 от нея възможност за държавите членки да поддържат или да въвеждат данък върху договорите за застраховане. Следователно, ако изразът "застрахователни сделки" се отнася само до сключените от самите застрахователи сделки, при обстоятелства като разглежданите в главното производство крайният потребител, какъвто е лизингополучателят по договор за лизинг, би могъл да бъде обложен не само с посочения данък, но и с ДДС, в случай че доставката на застрахователна услуга се получава чрез лизингодателя. Според СЕС подобен резултат би противоречал на целта за освобождаване от ДДС, предвидена в чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС. СЕС изтъква, че това съображение се основава на хипотезата, според която лизингодателят фактурира на лизингополучателя точния размер на разноските за застраховката и че е посоченото съображение не може да се прилага, в случай че фактурираната на лизингополучателя сума за тези разноски е по-висока от тази, която е фактурирал застрахователят на лизингодателя. В тази връзка се приема, че при извършването на лизингови услуги сделката, свързана с префактурирането на точния размер на разноските за застраховката на лизинговата вещ, като разглежданата в главното производство сделка, представлява застрахователна сделка по смисъла на чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС. СЕС посочва, че по естеството си всяка застрахователна сделка има връзка с предмета на застраховката. Следователно отдадената на лизинг вещ и нейната застраховка имат по необходимост връзка помежду си. Сама по себе си обаче подобна връзка не е достатъчна, за да се определи дали съществува единна комплексна доставка за целите на ДДС. Действително, ако всяка застрахователна сделка е облагаема с ДДС в зависимост от облагането с този данък на услугите, свързани с предмета на застраховката, това ще постави под въпрос самата цел на чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС, а именно освобождаването на застрахователните сделки от ДДС. Съгласно практиката на СЕС, доставките на лизингови услуги, които не предвиждат прехвърляне на собствеността на лизинговите вещи върху лизингополучателя, следва да се квалифицират като доставки на услуги /Решение от 16.02.2012 г. по дело Е. А. М., С-118/11, т.33/. От тази съдебна практика се установява, че подобни доставки все пак могат да се приравнят на придобиването на дълготраен актив. Такъв е по-конкретно случаят, когато лизингополучателят разполага с основните правомощия, произтичащи от правото на собственост върху лизинговата вещ, по-специално, когато са му прехвърлени по-голямата част от облагите и рисковете, свързани със собствеността върху вещта, и ако актуалната сума на лизинговите вноски е практически идентична на пазарната стойност на вещта /Решение по дело Е. А. М., С-118/11/ и с оглед обстоятелствата на конкретния случай запитващата юрисдикция следва да определи дали са изпълнени тези критерии. От друга страна по общо правило, в качеството си на доставки на услуги, подобни лизингови сделки се облагат с ДДС по силата на чл.2, § 1, б.в) от Директивата за ДДС и данъчната им основа се определя, съгласно чл.73 от директива /Решение по дело Р. S./.

За разлика от това що се отнася до доставките на застрахователни услуги, СЕС посочва, че те поначало са освободени от ДДС по силата на чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС. Според решението на СЕС за целите на ДДС всяка доставка на услуги в общия случай следва да се счита за отделна и самостоятелна, съгласно чл.1, § 2, ал.2 от Директивата за ДДС. В съответствие с това правило и съдебната практика на СЕС, съгласно което всяка доставка на услуги трябва поначало да се счита за отделна и самостоятелна, следва да се има предвид, че по принцип лизинговата услуга и услугата по застраховане на лизинговата вещ не могат да се считат за толкова тясно свързани, че да представляват единна сделка. Действително, самостоятелното разглеждане на подобни доставки не може да съставлява само по себе си изкуствено разделяне на части на една икономическа доставка, което да може да наруши функционирането на системата на ДДС. При това положение, според СЕС следва да се провери дали съществуват основания, произтичащи от разглежданите обстоятелства, да се

счита, че съответните елементи представляват единна сделка. Обстоятелството, че лизингодателят изисква застраховка на лизинговата вещ, какъвто изглежда случаят в рамките на разглежданата в главното производство сделка, не опровергава този извод. От друга страна изискването за застрахователно покритие не означава само по себе си, че получаваната чрез лизингодателя доставка на застрахователни услуги, като в случая, е неделима и съпътстваща по отношение на доставката на лизингови услуги. Освен това, според СЕС следва да се има предвид, че условията на фактуриране и определяне на цените могат да бъдат показателни по въпроса дали е единна доставката. Така отделното фактуриране и самостоятелното определяне на цените е довод в подкрепа на наличието на отделни доставки, без обаче да има решаващо значение. Самостоятелното определяне на цените и отделното фактуриране, според СЕС отразяват интересите на страните по договора.

Нормата на чл.183, ал.1 КЗ /отм. 2015 г./ определя, че с договора за застраховка, застрахователят се задължава да поеме определен риск срещу плащане на премия и при настъпване на застрахователно събитие да заплати на застрахования или на трето ползващо се лице застрахователно обезщетение или парична сума. Според чл.213, ал.1 КЗ /отм. 2015 г./ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. В случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по "Гражданска отговорност". Когато вредата е причинена от водач на моторно превозно средство, който има валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на увреденото лице, може да предяви претенцията си към причинителя само за размера на причинените вреди, които надхвърлят размера на застрахователната сума по договора за задължителна застраховка, както и за вредите, причинени от водача на моторното превозно средство, за които застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е отказал да заплати обезщетение.

От събраните по делото доказателства, включително и от приетата основна и допълнителна ССЕ, се установява, че между ревизираното лице в качеството му на застраховател, и лизингодателя в качеството на застрахован, са сключени договори за предоставяне на застрахователна услуга във връзка със сключени от страна на лизингодателя договори за лизинг на МПС. Установява се, че при настъпили застрахователни събития ревизираното лице изплаща съответното застрахователно обезщетение на лизингодателя въз основа на сключените договори за застраховка. И трите групи случаи лизингодателят при настъпилото застрахователно събитие издава фактура с начислен ДДС относно непогасените лизингови вноски, като облага сумата с ДДС. Ревизираното застрахователно дружество не включва издадената от лизингодателя фактура в дневника си за покупки и съответно не приспада ДДС. Въз основа на суброгационно писмо, издадено от лизингодателя на ЗАД "Алианц България", застрахователят встъпва в правата на лизингодателя на основание чл.213 КЗ /отм./ по лизинговия договор, с цел да се удовлетвори до размера на изплатеното обезщетение. Въз основа на издадено от неизправния лизингополучател пълномощно в полза на застрахователното дружество, същият упълномощава ЗАД "Алианц България" да продаде съответното МПС и да получи продажната цена, която следва да се отбележи отговаря на изплатеното на лизингодателя застрахователно обезщетение. В тези случаи, ревизираното лице способства за прехвърляне собствеността върху конкретното МПС – предмет на лизинговия договор от лизингодателя към лизингополучателя /по силата на сключените споразумения/спогодби за регрес по щета/ или върху трето лице.

В тези случаи вещото лице по ССЕ е установило, че ЗАД "Алианц България" не завежда, респ. не отписва счетоводно тези МПС, нито като дълготраен материален актив, нито като стоков запис. В.л. е установило, че липсват доказателства относно извършена покупко-продажба в нотариална форма. Вещото лице е установило още, че за периода от събдяване на застрахователното събитие до прехвърлянето на собствеността върху конкретното трето лице или лизингополучателя, местният данък и задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на МПС се заплащат от лизингодателя, за което са представени доказателства на вещото лице на място и същите са приобщени по делото.

На място вещото лице е разгледало конкретна заведена щета за финансов лизинг № 1640/12/217/500026 за финансов лизинг, чието обезщетение е било изплатено на 15.05.2013 г., а данък МПС на автомобила е бил заплатен на 2014 г. от самия лизингодател, след което конкретното МПС /"Шкода О."/ е продаден с Фактура №[ЕИК]/26.05.2014 г., издадена от ЗАД "Алианц България" на В. С. И.. От това следва извод, че ревизираното дружество не е заплащало местен данък за МПС, не е сключвало договор за "Гражданска отговорност" и/или "Автокаска", тези действия са осъществявани от собственика на лизинговите автомобили – съответният лизингодател. Относно МПС "Шкода О.", експертизата установява, че същото е свързано с щета № 1640/12/217/500026. Застрахователното обезщетение по тази щета е изплатено на лизингодателя през м.май 2013 г., а МПС е продадено на трето лице /В. С. И./ през м.май 2014 г., като местният данък за МПС е платен от лизингодателя – собственик /"Аутобохемия" АД/ през 2014 г., тоест след изплащане на застрахователното обезщетение от ревизираното лице.

ССЕ установява и описва подробно доначисления ДДС относно трите вида случаи, свързани с обезщетенията, които са изплатени и впоследствие придобитите активи са продадени по финансовия лизинг, а именно общо за 2014 г. и 2015 г. – 97 795.33 лв. Установено е плащането по съответните фактури за съответните данъчни периоди, с посочен начин, размер и дати, видно от отговора на задача 3 в констативно-съобразителната част на основното експертно заключение.

Вещото лице е установило редовно водено от жалбоподателя счетоводство. Представени са ГФО за 2014 г. и 2015 г., включително и доклад на независимия одитор за 2014 г. и 2015 г., от които е установено спазване на всички принципи на счетоводството, с изключение на оповестеното в бележка 20 на финансовия отчет за 2015 г., откъдето през 2015 г. дружеството е продало на предприятието майка капиталова инвестиция, представляваща 9,99 % от капитала на "Алианц Банк България" АД /друго дъщерно дружество на същото предприятие майка/. Установено е, че преди продажбата ревизираният субект е оценявал акциите в отчета за финансовото състояние по цена на придобиване в размер на 6 924 лв. и е продало акциите по цена, определена от избран от дружеството външен оценител, в резултат, на което то е отчело загуба от 24 000 лв. в печалби и загуби за годината, завършваща на 31.12.2015 г. От бележка 20 на финансовия отчет следва извод, че жалбоподателят е оповестил, че е оценил и отчел справедливата стойност на акциите към датата на сделката. Паралелно от това в.л. лице е установило, че в баланса "Платежоспособност II" към 31.12.2014 г., изготвен за регулаторни цели издаден на 14.08.2015 г. – дружеството е представило пазарна стойност на акциите в размер на 19 650 лв., определена на база стойността на нетните активи по "метода на коригирания собствен капитал" в съответствие с изискванията на Платежоспособност II, метод приложим в случаите, в които няма котирана цена на активен пазар. Това обстоятелство е потвърдено и от подписано квалифицирано мнение на одиторите от К. – Б., които в доклада на независимия одитор за 2015 г. са посочили, че в тази връзка са възложили допълнителна оценка за пазарна стойност на акциите на независим оценител, избран от одиторите, като е счетоно, че "... справедливата стойност на продадените акции е значително по-висока от 6 900 хил. лв. и че оповестеното в бележка 20 на финансовия отчет твърдение, че акциите са били продадени по цена, представляваща справедливата им стойност към датата на сделката, съдържа съществени отклонения. Ако справедливата стойност, използвана при определяне на

продажната цена и отчитане на транзакцията беше определена по по-подходяща, по – висока от 6 900 лв., то нетната печалба за годината и собствения капитал биха се увеличили с разликата между по-високата справедливата стойност /чиито размер не можем да определим/ и използваната продажна цена от 6 900 лв., нетно данъци".

ССЕ е установила поотделно и в съвкупност размера на ДДС, начислен от лизинговите дружества по фактури, издадени на ревизираното застрахователно дружество през ревизирания период относно възникналите правоотношения при настъпване на застрахователно събитие "финансов риск – невъзможност на лизингополучателите да изплащат лизинговите си вноски", а именно общ размер на 89 937.58 лв. Вещото лице при отговора на задача 7 е направило и няколко уточнения – по щета № 1640/07/217/000439 има издадена фактура само за лизинговите вноски с ненастъпил падеж, по щета № 1640/08/217/000605, също има издадена фактура само за лизинговите вноски с ненастъпил падеж. Щетите са заведени от "Порше Лизинг", като относно тях вещото лице, предполага, че такава е била обичайната практика за документирание на щетите с този контрагент. Относно заведена щета № 1640/10/217/500418 от "А." и поради това фактурата е за по-малка сума от изплатеното по щетата. Уточнено е още, че всички посочени в първата колона на таблицата по задача 7, щети са повече от една, когато щетите са изплащани със споразумения и за един и същи автомобил има плащане в две различни години. Относно щета № 1640/13/217/500120 е установено, че щетата не е открита в архива и счетоводството на ревизираното дружество, поради което не е представена фактура.

Съдът намира за законосъобразни изводите на органите по приходите по установените три групи случаи, описани в т.1 от настоящото съдебно решение. Изхождайки от цитираната по-горе съдебна практика на СЕС, включително и от законовите разпоредби, Съдът намира, че в случая са осъществени два вида услуги – застрахователна услуга и законова суброгация във връзка с неизпълнение по договори за лизинг за МПС. Безспорно е по делото, че между ревизираното лице и съответното дружество-лизингодател са сключени договори за застраховка на МПС - "Гражданска отговорност" и "Автокаско", които МПС са предмет на договори за финансов лизинг, сключени с конкретни лизингополучатели.

Лизингът по своята правна същност е договор, по силата на който едно лице, наречено лизингодател, предоставя притежавани от него активи на друго лице, наречено лизингополучател, като му позволява да ги ползва за определен период от време срещу възнаграждение. В чл.342 от Търговския закон са уредени в ал.1 – оперативният лизинг, а в ал.2 – финансовият лизинг. В конкретния случай се касае за сключени договори за финансов лизинг на МПС. По същността си договорът за финансов лизинг винаги е срочен (по арг. на чл.342, ал.3 ТЗ), а и по аргумент на т.4 на М. 17-Лизинг – "Лизингов договор" е споразумение, по силата на което лизингодателят предоставя на лизингополучателя правото да използва актив срещу еднократно плащане или серия от плащания за договорен срок) и винаги предвижда определяем размер на плащанията по него (М. 17 използва понятие "Минимални лизингови плащания — плащанията по време на срока на лизинговия договор, които лизингополучателят е или може да бъде задължен да извърши"). В този смисъл, правната същност на договора за финансов лизинг не допуска същият да е безсрочен или размерът на договорените плащания да не може да бъде определен. Нормите на чл.342, ал.1, чл.344, ал.1, чл.345, ал.1 и чл.346 ТЗ се отнасят само за оперативния лизинг. Останалите текстове на ТЗ в чл.342-347 касаят финансовия лизинг.

За първи път договорът за лизинг е уреден позитивноправно в българското законодателство през 1996 г. с измененията на частта за търговските сделки на Търговския закон. Там той е посочен изрично като търговска сделка (чл.1, ал.1, т.15) и, макар и лаконично, определен като видове и съдържание (чл.342, ал.1-3). Специфичният характер на взаимоотношенията, които регулира лизинговият договор, го определя като хибрид между договор за наем и договор за срочно кредитно финансиране. Това става причина понякога той да се смесва с договори за наем или с такива за продажби на разсрочено плащане. Освен това, неговата търговско-правна

конструкция е такава, че дава възможност за прилагане на различни практически комбинации между наемни и кредитни елементи. Това създава голямо разнообразие от видове лизингови сделки, но и сложни правни проблеми при тяхното разграничаване, регулиране и данъчно третиране. Независимо от вида си обаче, договорът за лизинг винаги е двустранен, възмезден, срочен и комутативен. Неговият икономически смисъл е едната страна по договора да получи икономическа изгода от инвестирането на финансов ресурс в даден актив като го отдава за ползване под наем, а другата страна - да получи такава изгода от ползването на актива за срока на договора без да е негов собственик. В края на договора собствеността върху актива може да бъде, но може и да не бъде прехвърлена на наемателя.

В момента в българското вътрешно право са уредени договорите на двете основни разновидности на лизинговите сделки - оперативният и финансовият лизинг. И. на по-ясни критерии за тяхното практическо разграничаване, счетоводно отчитане и данъчно третиране дават приложимите счетоводни стандарти, съответно М.-17 и СС 17-"Лизинг".

Легалната дефиниция на двата вида лизингови договори е дадена съответно в чл.342 ТЗ. Съгласно ал.1 "с договора за лизинг лизингодателят се задължава да предостави за ползване вещ срещу възнаграждение". За финансовия лизинг ал.2 определя, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение, а ал.3 на същия член разпорежда, че рискът от случайното погиване или повреждане на вещта при финансовия лизинг е за лизингополучателя.

Най-важните условия и параметри на лизинговите сделки, които намират място в договорните споразумения засягат:

- предметът на лизинга - обектът на сделката следва да бъде описан ясно и точно с наименование и обща характеристика, която да позволява неговото еднозначно определяне. Когато лизинговият обект не е обичайно масово производство, а се придобива от лизингодателя по заявка на лизингополучателя, освен наименованието на обекта на лизинговата сделка и/или неговите описания към договора се прилага и съответната спецификация, технически обозначения и параметри, типови характеристики, принадлежности и пр. детайли.

- срокът за предаването на лизинговия обект, място и начин за предаването му на лизингополучателя и начин за доказване на предаването.

- правата и задълженията на страните. В съответните клаузи на този раздел от договора се посочват постигнатите договорености между страните по лизинговата сделка във връзка с правото на лизингодателя: да получава уговореното възнаграждение; да проверява начина, по който се ползва предмета на лизинга; да получи неговата пълна застрахователна стойност в случай на погиването или кражбата му; да си върне предмета или да прехвърли собствеността върху него на лизингополучателя след изтичане срока на договора.

Срещу това, лизингодателят се задължава: да придобие предмета на лизинга от третото лице и да осигури неговото качествено изпълнение; да предостави доказателства, че е негов собственик (такова доказателство не се представя при договорите за сублизинг); да предаде предмета на договора в уговореното място и срок годен за ползване за целите, за които е предназначен; да осигури уговорената му поддръжка (ако има такава); да осигури спокойното ползване на предмета на договора до изтичане на срока му и прочие.

Лизингополучателят от своя страна има задължения да определи доставчика на предмета на договора; да ползва този предмет по предназначение и с грижата на добър стопанин; да извършва определени действия, с цел гарантиране целостта и сигурността му (застраховки, ремонти, поддръжка и пр. в случай, че споразумението му определя такива задължения); да осигури гарантираната стойност на лизинговия обект след изтичане на договора; да върне този обект на лизингодателя след изтичане на срока му, доколкото не е уговорено друго в тази връзка. При това той има право да ползва предмета, евентуално да го предоставя или не за ползване на трети лица (сублизинг), да придобие или не собствеността

върху него при предварително уговорените условия и пр.

По същия начин в договора се отразяват и споразуменията между участниците относно срока на договора, размера на възнаграждението, периодичността, начина и мястото за неговото заплащане, вида на доказателствата за издължаването, лихвите или неустойките, дължими при просрочие и пр. платежни въпроси, както и условията за прекратяването на договора или неговото разваляне и последиците за страните при едни или други обстоятелства в тази връзка. Обект на договорните клаузи са и въпросите, свързани с възможностите за закупуване на предмета на договора, за евентуалния отказ от заявено желание за закупуване и с начините за заявяване на отказа, а също и за чия сметка ще са разходите по прехвърлянето на собствеността, ако такова бъде извършено. Посочват се също начините, по които ще се решават възможните спорове по време на договора.

Лизинговият договор няма транслативен ефект. Целта на този договор е предоставяне на вещь за ползване за определен срок. Такава очевидно е била и презумпцията на законодателя, когато е определил легалната дефиниция на лизинга в ТЗ и е определил изрично неговото съдържание и при двата вида лизинг - предоставяне на вещь за ползване. Наистина съществува възможност за прехвърляне на собствеността върху тази вещь. Но дори и тогава, когато лизинговият договор съдържа определена опция за условията, при които може да стане или ще стане прехвърлянето, това не означава, че то ще се осъществи по силата на този договор. Уговореното прехвърляне е обект на отделна сделка, която се подчинява на правилата на договора за продажба. Ето защо то следва да се осъществи с отделен договор, в което се изразява изричното съгласие на страните и става реалност след съответни действия, свързани с акта на прехвърлянето.

Докато оперативният лизинг (известен още като експлоатационен, обикновен, същински) като сделка е подобен на наемните сделки, при финансовия лизинг има някои особености. Съгласно определението, дадено в чл.342 ТЗ, лизингодателят се задължава с договора за финансов лизинг да закупи вещь от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави срещу възнаграждение. Страните договарят и датата на прехвърляне на собствеността върху лизинговата вещь.

В договора за лизинг за МПС задължително е договорена клауза, включваща застраховка "Гражданска отговорност" и "Автокаско" и "Покрит риск от невъзможност на лизингополучател да изплаща лизингови вноски", с определено от лизингодателя застрахователно дружество. Това е вписано като клауза в сключените договори за лизинг. Договорът за съответната застраховка се сключва между лизингодателя и застрахователното дружество, тъй като лизингодателят е собственик на съответното МПС. При настъпване на застрахователно събитие, и при заведена щета, застрахователят изплаща застрахователно обезщетение на лизингодателя, не на лизингополучателя по сключения договор за финансов лизинг. В този случай доставчикът на застрахователната услуга извършва към лизингодателя освободена доставка по чл.47 ЗДДС, за която на основание посочената законова разпоредба, застрахователното дружество не следва да издава фактура за същата.

В същото време впоследствие изплащане на застрахователното обезщетение за лизингополучателя възникват задължения към застрахователното дружество, на основание издадено суброгационно писмо и пълномощно от страна на лизингодателя в полза на застрахователя. Съгласно суброгационното писмо, пълномощно и спогодби, лизингодателят дава съгласието си застрахователят да встъпи във всички права и задължения по лизинговия договор/договор за кредит, за възстановяването по регресен път на платените суми срещу неизправния лизингополучател/кредитополучател, включително и правото да прекрати едностранно договора, да претендира получаване на автомобила от всяко лице, в което той се намира фактически, включително и с евентуалното право на придобиване на собствеността върху него. Видно от съдържанието на представените по делото суброгационни писма, пълномощни и спогодби е, че съответното МПС, предмет на лизинговия договор се прехвърля на третото лице от лизингодателя. Третото лице /купувач/ от своя страна извършва превод на

сумата по договореното директно на суброгиралия се застраховател.

По легалната дефиниция на чл.74 от Закона за задълженията и договорите суброгацията е встъпване в права, т.е настъпване на субективна промяна в лизинговото правоотношение, но не и изменение на неговото съдържание, съответно изменение на правните последици, ангажирани с лизинговия договор. Безспорно по делото е установено, че ревизираното застрахователно дружество е покрил застрахования в полза на лизингодателя финансов риск от неплащане на вноски по финансовия или оперативния лизинг, неплащане на вноски във връзка със сключен договор за банков кредит за закупуване на МПС, КАСКО, гражданска отговорност. Не е спорно между страните, че застрахователното дружество е изплащало съответните застрахователни обезщетения. В предметно отношение правото на суброгация по смисъла на чл.213 КЗ /отм. 2015 г./ е определено до правото да се търси и иска възстановяване на изплатеното покритие на финансовия риск. Това право се реализира по определен начин и ред, но винаги в условията на висящо лизингово правоотношение, със запазване на правата и задълженията по него на лизингодателя. С изплащане на застрахования финансов риск лизингодателят е с погасени права и дължи, според уговореното по лизинговото правоотношение, изпълнение по насрещните права на лизингополучателя. Като имуществени права последните на общо основание /чл.133 ЗЗД/ са задължени с изпълнението спрямо предоставените с чл.213 КЗ на застрахователя права.

Видно от представените по делото суброгационни писма, спогодби и пълномощни за прехвърляне собствеността на МПС, по инструкции и в полза на застрахователя лизингодателят е прехвърлил собствеността на процесния лизингов автомобил. За уреждане на последиците от изплащането на финансовото покритие, ревизираното лице – застраховател е приело да се разпорежи с лизинговата вещ. Застрахователят е преценил и приел да реализира интересите си посредством разпореждането с лизинговата вещ. Правата на застрахователя, определени в нормата на чл.213 КЗ /отм. от 2015 г./, в условията на финансов лизинг лимитира суброгацията до правата на лизингодателя относно стойността на лизинговите вноски, запазвайки правата и задълженията по лизинговото правоотношение по начина, по който са определени с подписването на лизинговия договор. В случая последиците от изплащането на покритието на финансовия риск са уредени на основата на реализираната цена при продажбата на собствеността на лизинговия автомобил, осъществена по инструкции и в полза на застрахователя.

Следователно и предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че именно поемането на риска от страна на застрахователното дружество и изплащането на обезщетението срещу получена премия преди това от застрахованото лице представлява застрахователната услуга, предоставена от ревизираното лице.

По смисъла на чл.11, ал.1 ЗДДС доставчик е лицето, което извършва доставката на стока или услуга, а получател е лицето, което получава стоката или услугата. От тук следва изводът, че доставчик на застрахователната услуга по договор за застраховка се явява застрахователното дружество, а получател на доставката – застрахованото лице, в настоящия случай това е лизингодателят, включително и правото да получи обезщетение при настъпило застрахователно събитие. С оглед гореизложеното, при изплащане на застрахователното обезщетение, доставчикът на застрахователната услуга извършва към лизингодателя освободена доставка по реда на чл.47 ЗДДС, за която на основание на същата разпоредба не се начислява данък. На основание чл.113, ал.1 вр. ал.3, т.3 ЗДДС застрахователното дружество не следва да издава фактура за тази услуга.

Относно прехвърлянето на имуществото, предмет на лизинговия договор, което застрахователят придобива по силата на договорената суброгация, съдът намира, че в този случай лизингодателят извършва към застрахователя доставка на услуга – прехвърляне на права, основното от които е прехвърлянето на правото на разпореждане със стоката /застрахования автомобил/, чрез което застрахователят се суброгира в правата на лизингодателя по договора за финансов лизинг.

Въз основа на прехвърлените от лизингодателя права по договора за лизинг след получаване на застрахователното обезщетение, включващо и правото да придобие собственост и на правото да се разпорежда с него, застрахователното дружество в отношенията си с крайния клиент относно продажбата на съответното МПС, суброгирайки се в правата на лизингодателя, се разпорежда с МПС-то като негов собственник. При тази доставка, независимо че формално същата да е извършена от името на лизингодателя, предвид суброгацията, застрахователят разполага и действа с всички права на собственика на вещта – а, именно решава да я продаде или не, респективно при продажба – на кого, при какви условия и на каква цена, като резултатът от сделката се реализира пряко в неговия патримониум. Това е поради обстоятелството, че в отношенията с лизингодателя и лизингополучателя, безспорно застрахователното дружество е носител на правата върху вещта, включително правото на собственост, правото на разпореждане с вещта, но предвид липсата на формален акт за прехвърляне на собствеността, при последващата извършена сделка, застрахователят се явява в качеството на пълномощник. Това, че собствеността върху МПС дори да не е прехвърлена с изричен акт за собственост в полза на застрахователя, същият по силата на прехвърлените му от лизингодателя права, осъществява действия по разпореждане с тази вещ в своя полза и безспорно за целите на ДДС се явява доставчик по тази доставка. Следователно в случая застрахователят е освободен по смисъла на чл.47 ЗДДС за услугата, чието изпълнение се свежда до изплащане на застрахователното обезщетение в полза на лизингодателя – застраховано лице. Действията по разпореждане с конкретните МПС въз основа на договорната суброгация, свързани с продажба на МПС, представляват отделна доставка, която не попада в приложното поле на чл.47 ЗДДС. Именно тази доставка е облагаема по смисъла на чл.12 ЗДДС и в издадената от ревизирия субект фактура е следвало да бъде начислен ДДС. Безспорно писменият договор с нотариална заверка на подписите е законово изискуемата правна форма, за да бъде постигнат вещно-прехвърлителният ефект при продажбата на автомобил, и такава е сключен между лизингодателя и крайния клиент. С това формално правно действие на прехвърляне собственост, обаче практически се постига от една страна на задължението на лизингодателя към застрахователното дружество, а от друга страна на задължението на застрахователя към крайния клиент.

Както се посочи по-горе, на основание чл.213 КЗ /отм., в сила до 31.12.2015 г./, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата – до размер на платеното обезщетение и обичайните разноски направени за неговото определяне. Встъпването в правата на застрахованото лице на основание чл.213 КЗ /отм./, както и действащата към настоящия момент норма на чл.410 КЗ, е ограничено по отношение на кръга от лица, срещу които настъпва това встъпване или заместване на титуляра на правата, а именно срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност". В хипотезата на застраховка срещу неплащане на лизингови вноски, причинител на вредата е лизингополучателят, чиито действия/бездействия /неплащане/ са предизвикали настъпване на застрахователното събитие. На основание чл.213 КЗ /отм./ и договора за застраховка, застрахователят встъпва в правата на лизингодателя, произтичащи от договора за финансов лизинг, срещу лизингополучателя - причинил вредата. Правната последица от това встъпване е преминаване правата на лизингодателя, с които той разполага срещу лизингополучателя в случаите на неизпълнение от страна на лизингополучателя. Тези права включват основно правото да прекрати едностранно договора, да претендира получаване на автомобила от всяко лице, в което той се намира фактически, включително и с евентуалното право на придобиване на собствеността върху него. Следователно обемът права, които застрахователят придобива в резултат на суброгацията, както се посочи по-горе включва и правото на разпореждане с вещта /застрахованото МПС/ като своя – за своя сметка, каквото право би имал и лизингополучателят в случай, че е изпълнил задълженията си, произтичащи от договора за

финансов лизинг. Независимо, че произтичащо от договора за застраховка и правото на суброгация, регламентирано в чл.213 КЗ /отм./, прехвърлянето на правото да се разпорежи с вещта, стоката /застрахованото МПС/, Съдът счита, че *не представлява доставка*, свързана със застрахователната услуга.

Видно от цитираното по-горе решение на СЕС, и цитираната в него константна съдебна практика, се счита, че според общоприетото становище за застрахователната сделка е характерно, че застрахователят се задължава срещу авансово изплащане на премия при настъпване на риска, покрит от застраховката, да предостави на застрахованото лице договорената при сключването на договора услуга. Освен това застрахователните сделки предполагат по естеството си съществуването на договорно отношение между доставчика на застрахователната услуга и лицето, чиито рискове са покрити от застраховането, а именно застрахованото лице. В този смисъл са и постановените решения на СЕС по дела С-349/96, т.17; С-240/99, т.37; С-8/2001, т.39; С-224/11, т.58; С-13/06, т.10; С-584/13, т.28 и т.29. Съгласно мотивите на СЕС в решение по дело С-40/15, А. SA, т.37, съществените аспекти на работата по застрахователното посредничество са търсенето на бъдещи клиенти и свързването им със застрахователя /решение А. А., С 472/03, ЕУ:С:2005:135, т.33 и т.36/.

Съдът счита, че дейностите, които макар да са породени от сключения договор за застраховка, респективно от настъпването на застрахователното събитие, не са в тесния смисъл на понятието "застрахователни услуги", така както понятието е изяснено в практиката на СЕС, не попадат в приложното поле на чл.47 ЗДДС. Не може да се приеме, че встъпването от страна на застрахователя в правата на лизингодателя – застраховано лице, придобиването на това основание на правото на разпореждане с вещта, предмет на договора за застраховка и извършването на това основание на последваща продажба на тази вещь за своя сметка, от името на собственика на вещта, са част от застрахователната услуга по смисъла на чл.47 ЗДДС, респ. чл. 135, § 1 от Директива 2006/112/ЕО.

Прехвърлянето на тези права от лизингодателя на застрахователя по силата на законово регламентирана суброгация, по своята същност представлява доставка на услуга по смисъла на чл.9 ЗДДС от лизингодателя към застрахователя, с място на изпълнение на територията на страната, и тази доставка е облагаема на основание чл.12, ал.1 ЗДДС. Лизингодателят, в качеството на доставчик на услугата по прехвърляне на права, следва да издаде фактура, с получател застрахователното дружество, респективно да бъде начислен за нея ДДС. Безспорно по делото, включително от основното ССЧЕ се установи, че от страна на лизингодателя във връзка с това прехвърляне срещу насрещната престация на застрахователното обезщетение, са издадени фактури с начислен ДДС. За така начисления ДДС по облагаема доставка по прехвърляне на права от лизингодателя към застрахователя, за застрахователя възниква право на приспадане на данъчен кредит.

Недопустимо е доставката, която е извършена към крайния клиент да не бъде обложена с ДДС. Неутралността на данъка за икономическите оператори, при коректно изпълнение на данъчните задължения, се осигурява чрез механизма на данъка върху добавената стойност, изразяващ се в начисляване на данък за доставките, за които лицето е платец на данъка и приспадане на данъчен кредит за начисления му по получените доставки данък. Прекъсване на веригата на облагаеми доставки на основание, че чрез продажбата застрахователят осъществява освободена доставка на база на отчетения приход от регрес, е недопустимо и в нарушение на закона.

Нормата на чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС, на която се позовава жалбоподателят – застрахователно дружество, издавайки фактури за продажбите на застрахованите МПС на третите лица, без да начислява ДДС, Съдът намира за неприложима в процесните случаи. За да бъде приложена тази норма, не е достатъчно основание доставчикът да не е ползвал данъчен кредит. Условие за нейното приложение е за него да не е било налице право на приспадане на данъчен кредит на основание чл.70 ЗДДС. В разглеждания случай жалбоподателят е имал право на приспадане на данъчен кредит, тъй като е използвал получените от него доставки на услуги

по прехвърлените му от лизингодателя права по лизинговия договор и специално правото да се разпорежи с вещите (застрахованите МПС) като със свои, за извършване на облагаеми доставки по продажбата на тези МПС.

С оглед на изложеното Съдът намира, че РА в тази част е законосъобразен и следва да бъде потвърден.

2. Относно установени случаи на продажби на излезли от употреба МПС, вследствие на настъпила тотална щета, по реда на Глава Д. "А" от ЗДДС, при липса на данни ревизираното лице да е извършило самоначисляване на ДДС при придобиване на тези МПС:

От събраните по делото доказателства и от приетите заключения на основната и допълнителната ССЕ се установи, че ревизираното лице в качеството му на застраховател е сключвало договори за застраховка "Автокаска" с лизингови дружества за автомобили, предмет на договори за финансов лизинг, предоставени на лизингополучатели, с опция за прехвърляне собствеността върху МПС. При възникване на застрахователно събитие – ПТП или при констатиране на икономически тотална щета /разходите надвишават застрахователната сума на съответния автомобил/, на основание сключения договор за застраховка "Автокаска", застрахователят изплаща обезщетение в полза на лизингодателя в размер на действителната стойност на МПС, намалена с разходи за транспортиране, съхраняване и разпореждане със запазените части на МПС. Срещу изплатеното обезщетение лизинговото дружество предоставя на застрахователя доказателство за прекратяване на регистрацията на съответното МПС в КАТ и декларация-пълномощно, с която упълномощава ЗАД "Алианц България" да извърши продажба на автомобила или отделни възли и детайли от него, на когото намери за добре и на каквато цена намери за добре, като договаря сам със себе си при условия и цени, каквито намери за уместни. В този случай ревизираното застрахователно дружество не получава фактура от застрахованото лице-лизингодател. Този факт е установен от в.л. по делото. Вещото лице посочва, че в приобщената документация към РД и РА липсват събрани от органите по приходите конкретни данни за придобиване на МПС след настъпила тотална щета. Предвид липсата на прехвърляне на собственост на МПС към ЗАД "Алианц България", вещото лице посочва, че претендираното придобиване не може да бъде проследено от дати на съответни нотариални сделки. Независимо от това, от извършения анализ вещото лице установява, че за всеки случай на заведена щета е съставян доклад. Установени са датите на включените в обхвата на ревизията 44 броя доклади по щети, подробно описани в допълнителната ССЕ /П.31 и П.34 към РД/. В.л. е посочило, че в двете справки към РД /П.31 и П.34/ относно правоотношения, по които са издадени доклади по щета от 10.01.2014, от 26.02.2014 г., от 07.05.2014 г. и от 13.06.2014 г., като предмет на доставката са вписани регреси по щети от 2013 г. Вещото лице е уточнило, че при извършената съпоставка на датите на издаване на всеки доклад по заведена щета с данъчния период, за която е включена доставката, по която с РА е установено, че ЗАД "Алианц България" е следвало да самоначисли ДДС, от тези 44 записа е установено само едно съвпадение – доставка по доклад по щета от 10.12.2014 г. е включена в данъчен период м.декември 2014 г. Съгласно допълнителната ССЕ, както в този случай, така и в останалите 43 случая, в които с РА е прието, че ЗАД "Алианц България" е следвало да начисли ДДС като получател по доставки на стоки по чл.163а, ал.2 ЗДДС, данъчният период, през който е обложена доставката, е този, през който дружеството-жалбоподател е издало фактура като доставчик на автомобилни останки.

Съгласно допълнителната ССЕ в РА и РД липсва индивидуална конкретизация за всяка сделка относно как е определена данъчната основа за самоначисляване на ДДС върху придобиването на излезли от употреба МПС от страна на ЗАД "Алианц България". Установено е, че посочените на стр.16-17 от РД суми /данъчна основа и ДДС/ по данъчни периоди са обобщение по месеци /данъчни периоди/ и години, като изрично се препраща към Приложение №31 и Приложение №34, наименувани "Стойност на данъчната основа на покупката" и там са посочени стойностите на изплатеното от ЗАД "Алианц България"

застрахователно обезщетение при придобиване на автомобилните останки, а тази придобивна стойност няма отношение и не е взета предвид за целите на определяне на данъчната основа за самоначисляване на ДДС в РД и РА.

Основната ССЕ установява още, че в тези случаи от страна на ЗАД "Алианц България" тези автомобилни останки не са заведени/нито отписани нито като ДМА, нито като стоков запас. При проверка в счетоводството на ревизираното дружество вещото лице е установило липса на документи, удостоверяващи осъществена покупко-продажба на тези автомобилни останки в нотариална форма. Местният данък върху МПС е заплащан от лизингодателя, обезщетеното в случая лице, за което на вещото лице са представени съответните документи. Съгласно основната ССЕ при прехвърлянето на собствеността на автомобилните останки от собственика към трето лице, при така наречените "тотални щети", ЗАД "Алианц България" издава фактура без ДДС на крайния клиент по ред на Глава Д. "а" от ЗДДС, на принципа на обратното начисляване по реда на чл.163а, ал.2 ЗДДС.

Безспорно сумите, които ревизираното лице – застраховател приспада от стойността на дължимото обезщетение по договора за застраховка за разходи за транспортиране, съхраняване и разпореждане със запазените части на МПС, касаят разходи, сторени от застрахователното дружество за сметка на лизингодателя – а, именно става въпрос за извършени услуги от ЗАД "Алианц България" в полза на лизингодателя.

Съгласно разпоредбата на чл.193, ал.1 КЗ /отм. 2015 г./ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати на застрахования застрахователно обезщетение или сума. Ал.3 на същата норма определя, че преди изплащане на обезщетение, определено като тотална щета на моторно превозно средство, регистрирано в Република Б., застрахователят изисква от потребителя на застрахователна услуга доказателство за прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство. Легалната дефиниция на "тотална щета" е законово уредена в чл.193, ал.4 КЗ, съгласно която тотална щета на МПС е увреждане, при което стойността на разходите за необходимия ремонт надвишават 70 на сто от действителната му стойност. Стойността на разходите за необходимия ремонт се определя съгласно определения способ за обезщетяване въз основа на: 1. издадена от сервиз проформа фактура, при възстановяване в натура на вредите, или 2. експертна оценка при изплащане на парично обезщетение.

В настоящия случай се касае именно за изплатени застрахователни обезщетения на лизингови дружества относно настъпила "тотална щета" на МПС, предмет на лизингови договори, за които лизингодателите са сключили договор за застраховка "Автокаско". Съгласно чл.62.1 от Общите условия при щети по МПС, когато разходите за възстановяване надвишават 70% от действителната стойност на МПС, застрахователят заплаща:

чл.62.1.1 действителната стойност на МПС, но не повече от остатъчната застрахователна сума /ако има платени частични щети/, намалена със стойността на запазените части на МПС. Останките на увреденото МПС остават в собственост на Застрахования. От размера на дължимото застрахователно обезщетение се приспада стойността на всички липсващи и/или увредени части и/или детайли, установени при огледа на МПС при сключване на застраховката, освен ако липсите/щетите са били отстранени преди пълната загуба на МПС, автомобилът е бил предоставен за оглед от Застрахователя в отремонтирано състояние и е издаден съответен добавък към застрахователната полица;

чл.62.1.2 действителната стойност на МПС, като останките на увреденото МПС остават във владение на Застрахователя, който по своя преценка има право да иска от Застрахования да му прехвърли собствеността върху МПС или след упълномощаване от Застрахования да се разпорежи със запазените части на МПС от името на Застрахования, като Застрахователят задържа за себе си получената от разпореждането сума, което се счита за прихващане на получената цена срещу платеното застрахователно обезщетение за тези запазени части. От размера на дължимото застрахователно обезщетение се приспада стойността на всички липсващи и/или увредени части и/или детайли, установени при огледа на МПС при сключване

на застраховката, освен ако липсите/щетите са били отстранени преди пълната загуба на МПС, автомобилът е бил предоставен за оглед от Застрахователя в отресторирано състояние и е издаден съответен добавък към застрахователната полица.

Според чл.63 от Общите условия след изплащане на пълна загуба на МПС застраховката се счита за прекратена. Ако автомобилът е напълно възстановен след изплащане на обезщетението, може да се сключи нова застраховка по общия ред /П..3/3, л.470-472/.

Въз основа на това безспорно се установява, че ревизираното дружество е следвало да начислява ДДС при придобиването на увредения автомобил, респективно на части от същия. Следва да бъдат споделени изводите на ревизията, че ревизираното лице е извършило продажби на автомобили, които са снети от отчет в КАТ, или на части от тях. На второ място от събраните в хода на ревизията доказателства, включително общите условия на застрахователя, както и от двете експертни заключения, следва извод, че ревизираният субект в тези случаи е действал от свое име за своя сметка при продажбата на съответните МПС и/или части от същите. Владението на снетия от отчет автомобил се предава на застрахователното дружество като условие за изплащане на застрахователното обезщетение. Отделно с издадените декларации-пълномощно от лизинговите дружества, се установява, че на застрахователното дружество реално са предоставени неограничен обем права за разпореждане със снетия от отчет автомобил и неговите части, при позволено договаряне сам със себе си, на цена, по преценка на пълномощника. От така описаното, следва извод, че е налице прехвърлено на застрахователя право на разпореждане със съответната вещ, след изплатеното от него застрахователно обезщетение при наличие на "тотална щета". Съдът намира, че така извършеното прихващане на насрещните задължения е начин за уреждане на взаимоотношенията между Застрахователя и Застрахования с оглед на парични поток, и това не намира отражение върху начина на документирането им за целите на закона. Безспорно се установява, че тези услуги са за сметка на лизинговото дружество и не представляват насрещна престация по доставката на излязлото от употреба МПС. Следователно от момента на извършване на продажбата на трето лице, ревизираното лице става титуляр на правото да се разпорежда с вещта като своя, предвид изплатеното застрахователно обезщетение. В този момент ревизираният субект придобива право на собственост върху снетия от отчет автомобил, респективно частите от него, което по своята същност представлява данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.2 ЗДДС в приложимата редакция към ревизираните периоди. Доколкото в тези случаи е налице "тотална щета" по отношение тези автомобили, същите представляват излезли от употреба МПС по смисъла на § 1, т.1 от Наредба за излезлите от употреба моторни превозни средства. По силата на § 2, ал.1 от Допълнителните разпоредби на Закон за движение по пътищата, снетите от отчет пътни превозни средства се считат за отпадъци по смисъла на § 1, т.17 от ДР на Закона за управление на отпадъците, съгласно който "отпадък" е всяко вещество или предмет, от който притежателят се освобождава или възнамерява да се освободи, или е длъжен да се освободи. Правилен е изводът на органите по приходите, че закупуването на излезли от употреба МПС попада в приложното поле на Приложение №2 на ЗДДС. Глава 19а от ЗДДС урежда специален данъчен режим по отношение облагането с този данък – тези доставки се изключват от общите правила за изискуемост на данъка от доставчика по доставките, документиране и отчитане на доставките и внасяне на данъка. Следователно за ЗАД "Алианс България" като регистриран по ЗДДС получател по доставки на стоки, посочени в Приложение №2, ДДС по извършените доставки става изискуем на основание чл.163а, ал.2 ЗДДС, независимо дали доставчикът е данъчно задължено лице или данъчно незадължено лице. Начисляването на данъка от получателя се извършва по реда на чл.163б от ЗДДС с издаване на: 1. Протокол по чл.117, ал.2 в срока по чл.117, ал.3 – когато доставчикът е данъчно задължено лице; и 2. Общ протокол за всички доставки, за които данъкът е станал изискуем през съответния данъчен период – когато доставчици са физически лица, които не са данъчнозадължени, като протоколът се издава на последния ден на съответния данъчен период. Начисляването на данъка се извършва на

основание чл.86, ал.1 ЗДДС.

Изводите на органите по приходите се подкрепят и от Решение на СЕС по дело № С-42/2022. В това решение е разяснено, че при сделки по продажби на вторични суровини от превозни средства, по отношение на които е настъпило застрахователно събитие, се извършват по силата на отделни договори от застрахователните договори за тези превозни средства, сключени със застрахователното дружество с лица, различни от застрахованите и които не са част от застрахователното правоотношение. Прието е, че всъщност продажбата на дадена стока няма нищо общо със застрахования риск и цената съответства на стойността на съответната стока към момента на тази продажба, като определянето на основата за начисляване на ДДС не създава затруднения в такъв случай. Без значение е обстоятелството, че такава сделка се отнася до вторични суровини от превозно средство, претърпяло произшествие по повод настъпило застрахователно събитие, покрито от застрахователното дружество, което го подава, и че сумата от обезщетението, полагащо се на застрахованото лице в резултат на настъпването на застрахователното събитие, включва придобивната цена на вторичните суровини. Всъщност стойността на вторичните суровини представлява остатъчната стойност, след настъпване на застрахователното събитие, на застрахованото превозно средство и следователно по дефиниция не е част от претърпяната от застрахованото лице вреда. Следователно тази цена не е част от самото застрахователно обезщетение, тъй като е платена на застрахованото лице в изпълнение на договор за продажба, различен от застрахователния договор и който може да бъде отделен от него. Следователно сделка по продажба на вторични суровини на превозно средство като разглежданата в главното производство не представлява "застрахователна сделка" по смисъла на чл.135, § 1, б."а" от Директивата за ДДС. СЕС определя, че такава сделка по продажба не може да се счита за неразривно свързана със застрахователния договор за съответното превозно средство и поради това за нея следва да се прилага същото данъчно третиране като по този договор. В тази връзка е определено, че чл.135, § 1, б."а" от Директивата за ДДС следва да се тълкува в смисъл, че сделките, при които застрахователните дружества продават на трети лица вторични суровини от пътни превозни средства, претърпели произшествие по повод покрити от това дружество застрахователни събития, които то е придобило от застрахованите лица, не попадат в приложното поле на тази разпоредба. По втория поставен в решението на СЕС въпрос, а именно дали чл.136, б."а" от Директивата за ДДС следва да се тълкува в смисъл, че сделките, при които застрахователните дружества продават на трети лица превозни средства, претърпели произшествие при застрахователни събития, застраховани от тях и придобити от дружеството от застрахованите от него лица, попадат в приложното поле на тази разпоредба и следователно са освободени. В чл.136, б."а" от Директивата за ДДС е предвидено освобождаването на доставки на стоки, предназначени изключително за дейност, освободена по силата по-специално на чл.135 от тази директива, ако по отношение на тези стоки не е възникнало право на приспадане. В рамките на чл.136, б."а" от Директивата терминът "предназначени" се отнася до факта, че стоката е предназначена за определена употреба, в случая – за нуждите на дейност, изразяваща се в извършването на застрахователни сделки. Не такъв е обаче случаят със стоките, които застрахователното дружество придобива във връзка със застрахователни събития, покрити от него и които не са предназначени за собствена употреба в рамките на застрахователната му дейност, а за препродажба на трети лица в състоянието, в което се намират, и без да са използвани. Последното обстоятелство СЕС приема за достатъчно, за да се установи, че тези стоки не са от значение за тази застрахователна дейност. В тази връзка СЕС приема, че сделките, при които застрахователните дружества продават на трети лица вторични суровини от превозни средства, претърпели произшествие по повод покрити от това дружество застрахователни събития, които то е придобило от застрахованите лица, не попадат в приложното поле на тази разпоредба.

С оглед на изложеното Съдът намира ревизионния акт в тази му част за законосъобразен,

поради което следва да бъде потвърден.

3. Относно установени случаи на прехвърляне право на собственост на автомобили, използвани за дейността на ЗАД "Алианс България" АД:

В хода на съдебното производство, въз основа на събраните доказателства, включително от приетите експертизи се установи, че ревизираното лице е извършвало продажби МПС, без начислен ДДС, респ. придобити такива за служебни цели и ползване. Придобиването на тези МПС е въз основа на сключени договори за застраховки на лизингови автомобили с определени лизингодатели. Тези МПС са придобивани за служебни цели въз основа на споразумения за покупко-продажба на МПС между съответното лизингово дружество и ревизираното лице. Тези МПС са били предмет на последваща продажба на трети лица въз основа на договори за покупко-продажба. Установява се по делото, че за тези автомобили няма издадени фактури за продажбите. Единствено за продажбата по фактура № [ЕГН]/15.05.2014 г. на автомобил "Шкода О.", рег. [рег.номер на МПС], освен договора за покупко-продажба от 20.05.2010 г., жалбоподателят е представил на ревизията фактура № 1...14176/14.04.2010 г., издадена от "Аутобохемия" АД, с посочено в същата основание: 16 вноски с настъпил падеж по договор М5081 за автомобил "Шкода О.", рег. [рег.номер на МПС], лизингова лихва и 5 вноски с ненастъпил падеж, с данъчна основа 11 491.48 лв., ДДС 2 298.30 лв., обща стойност 14 788.40 лв. Тази фактура е издадена на жалбоподателя във връзка с настъпило застрахователно събитие, свързано с неплащане на лизингови вноски. В хода на ревизията е установено, че тази фактура не е включена в дневника за покупки, но е съхранена в досието по заведената щета.

Съгласно приетата по делото основна ССЕ ревизираното лице е придобило през ревизирания период следните МПС: "М. С500Л", рег. [рег.номер на МПС], с дата на капитализация /придобиване/ 27.05.2008 г. и дата на продажба – 31.10.2015 г.; "Форд Ф.", рег. [рег.номер на МПС], с дата на капитализация /придобиване/ 23.12.2018 г., дата на продажба на 20.05.2014 г.; "Шкода О.", рег. [рег.номер на МПС], с дата на капитализация /придобиване/, дата на продажба 15.05.2014 г.; и "Ф. Туарег", рег. [рег.номер на МПС], с дата на капитализация /придобиване/ 22.12.2009 г., дата на продажба 26.11.2015 г.

Вещото лице е установило, че за четирите МПС за 2014 г. е платен местен данък. За 2015 г. ревизираното лице е платило местен данък за "М. С500Л" и "Ф. Туарег", поради обстоятелството, че "Шкода О." и "Форд Ф." са продадени от него през 2014 г., както и че четирите автомобила са използвани за служебни цели от ревизираното лице.

Като основание на фактурите, отразяващи последващите продажби на тези МПС, ревизираното дружество като основание е вписало чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС.

Съдът намира изводите на органите по приходите за законосъобразни, че по отношение на извършените от жалбоподателя сделки не е приложима нормата на чл.50, ал.1, т.2 ЗДДС. Указаната норма определя, че освободена е доставката на стоки или услуги при производството, придобиването или вноса, на които не е било налице право на приспадане на данъчен кредит на основание чл.70 ЗДДС. Съгласно нормата чл.70, ал.1, т.4 от закона правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл.69 и чл.74, когато е придобит или внесен мотоциклет или лек автомобил. В настоящия случай застрахователното дружество е разполагало с правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото е използвало получените от него доставки на услуги по прехвърлените му от лизингодателя права по договорите за лизинг и по-конкретно правото на разпореждане със застрахованите МПС като свои, за осъществяване на облагаеми доставки чрез продажбата на тези МПС. Съдът намира за недопустимо доставката, която е извършена към третите лица – крайни клиенти, да не бъде обложена с ДДС. Както се посочи по-горе, съгласно основните принципи на ДДС данъчната тежест следва да се понесе от крайния потребител, докато неутралността на данъка за икономическите оператори при надлежно изпълнение на данъчните задължения се осигурява чрез механизма на ДДС, изразяващ се в начисляване на данък за доставките, за които лицето е платец на данъка и приспадане на данъчен кредит

относно начисления му по получените доставки данък. Прекъсването на тази верига от облагаеми доставки на основание, че чрез продажбата застрахователното дружество осъществява освободена доставка на база на отчетен приход от регрес, Съдът намира за нарушение на законовите разпоредби. Счетоводното отчитане на прихода от застрахователя в случая няма отношение към същността на сделката, респективно по отношение на данъчното и третиране по ЗДДС. Съгласно практиката на СЕС доставката на услуги по застраховането на лизинговата вещь и доставката на услуги по самия лизинг са отделни и самостоятелни услуги за целите на ДДС.

Предвид изложеното Съдът намира РА в тази му част за законосъобразен.

4. Относно установени случаи, касаещи получени външни услуги от чуждестранни лица-кореспонденти, свързани с обработка на щети в чужбина:

Съдът намира за законосъобразни изводите на органите по приходите и в тази част. Както се установи по делото, касае се за префактурирани разходи на ревизираното лице от услуги, извършени чуждестранни лица-кореспонденти, получени от трети лица, представляващи експертни такси, правни разноси, банкови разноси и др. свързани с регистрирани пътно-транспортни произшествия в съответната държава. Ревизията е приела за безспорно, че жалбоподателят е получател на доставки на услуги по чл.21, ал.1 ЗДДС, поради което за него възниква задължение за начисляване на данъка на основание чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС.

От доказателства, събрани по делото, включително и от приетите експертни заключения, се установи, че се касае за разходи, фактурирани на чуждестранното лице от трети лица, извършили съответните услуги. В.л. е установява, че чуждестранните кореспонденти – застрахователни дружества, действат за сметка и от името на ревизираното лице въз основа на сключени двустранни споразумения. Съгласно клаузите на тези споразумения, при настъпване на застрахователно събитие и предявена застрахователна претенция, чуждестранният застраховател и ЗАД "Алианц България" влизат в кореспонденция относно наличието на застрахователно покритие, обхвата на отговорността, предложение за уреждане на претенцията към пострадалото лице, приложимото законодателство и др. Тези кореспонденти от своя страна ангажират разходи за обезщетение, за външни услуги /правни, оценителски, медицински услуги, преводачески такси, банкови разноси, разходи за получаване на официални документи и др./ и прилагат такси за обработване на заведената застрахователна претенция/щета, като най-често са фиксирани. Впоследствие чуждестранните кореспонденти префактурират на ЗАД "Алианц България" сторените разходи и таксата за обработка, като за целта съставят и изпращат фактура или писмена молба за възстановяване на разходи, в които на отделни редове са описани заплатеното застрахователно обезщетение, външни услуги /при наличие на такива/ и такси за обработка. По отношение на получените външни услуги, кореспондентите посочва единствено обща сума на заплатените услуги във фактурите или писмената молба, като в основанието най-често се посочва - "експертно възнаграждение", "допълнителни разходи", "юридически такси", "адвокатски хонорар", "съдебни такси" и др., а в дадени случаи е посочен съответният доставчик – експерт/адвокат. Вещото лице е установило на място в счетоводството на жалбоподателя, че не са налични документи, издадени от съответния доставчик на външни услуги.

Не е спорно обстоятелството, че за ревизираното дружество съществува задължение за ползването на така наречените "кореспонденти" и техните услуги, произтичащо от общоприложимата система "Зелена карта", по която Република Б. е страна. Това обаче няма значение за ДДС режима по отношение на извършените доставки на услуги. Легалната дефиниция и функции са уредени в чл.21 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. относно задължителната застраховка "Гражданска отговорност". Съгласно тази норма всяка държава-членка предприема необходимите мерки, с цел всички застрахователни предприятия, които застраховат рисковете, класифицирани в клас 10 от т.А на приложението към Директива 73/239/ЕИО, с изключение на гражданска отговорност на превозвача, да назначат представител за уреждане на претенции във всяка

държава-членка, различна от тази, в която те са получили своето официално разрешително. Представителят за уреждане на претенции отговаря за обработката и уреждането на претенции, произтичащи от произшествия в случаите по чл.20, § 1. Представителят за уреждане на претенции пребивава или е установен в държавата-членка, в която е назначен. Представителят за уреждане на претенции може да действа за сметка на едно или повече застрахователни предприятия. Представителят за уреждане на претенции събира във връзка с последните цялата информация, необходима за уреждане на претенциите, и предприема необходимите мерки за договаряне уреждането на претенциите. Изискването за назначаване на представител за уреждане на претенции не лишава увреденото лице или неговото застрахователно предприятие от правото да започнат процедура по предявяване на претенциите си пряко срещу лицето, причинило произшествието, или срещу неговото застрахователно предприятие. Назначаването на представител за уреждане на претенции само по себе си не представлява откриване на клон по смисъла на чл.1, б.б) от Директива 92/49/ЕИО и представителят за уреждане на претенции не се счита за установяване по смисъла на чл.2, б.в) от Директива 88/357/ЕИО или на представителство по смисъла на Регламент (ЕО) № 44/2001.

Съдът намира, че дейността по обработка и уреждане на претенции, извършвана от името и за сметка на ЗАД "Алианс България", попада в предметния обхват на понятието "застрахователна сделка", очертано в цитираната практика на СЕС, поради което правилно органите по приходите са приели, че първата група доставки, получени от чуждестранните лица, следва да се третира като освободени доставки по смисъла на чл.47 ЗДДС.

Но това не е така по отношение на услугите, които кореспондентите са получили от трети лица, респективно са префактурирали на ревизираното застрахователно дружество, изразяващи се в експертни такси, правни разноски, банкови разноски, разходи за получаване на официални документи и др. Този вид сделки, Съдът намира, че не могат да бъдат квалифицирани като "застрахователни сделки". Както се посочи в т.1 от настоящото решение, съгласно практиката на СЕС, според общоприетото разбиране за застрахователната сделка е характерно, че застрахователят се задължава срещу авансово изплащане на премия при настъпване на риска, покрит от застраховката, да предостави на застрахованото лице договорената при сключване на договора услуга.

В Решение на СЕС по дело С-584/13, и по-конкретно в т.39 и т.40, са очертани съществените белези, въз основа на които една доставка на услуга се счита за "застрахователна сделка" по смисъла на Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр.1), изменена с Директива 91/680/ЕИО на Съвета от 16 декември 1991 г. Съгласно това решение на СЕС, според общоприетото разбиране за застрахователна сделка е характерно, че застрахователят се задължава срещу авансово плащане на премия при настъпване на риска, покрит от застраховката, да предостави на застрахованото лице договорената при сключването на договора услуга (в този смисъл решения Т., С- 8/01, EU:C:2003:621, т.39; Комисия/Гърция, С- 13/06, EU:C:2006:765, т.10 и BGŻ L., С- 224/11, EU:C:2013:15, т.58).

Наличието на тези белези, които запитващата юрисдикция следва да провери, води до извод, че между застрахователя и застрахованото лице съществува посоченото в практиката на СЕС правоотношение, за да се счита доставка на услуги за "застрахователна сделка" по смисъла на чл.13,б, б.а) от Шеста директива.

Съгласно чл.48, ал.1 КЗ /отм. 2015 г./ застраховател със седалище в Република Б., получил лиценз за извършване на застрахователна дейност при условията и реда на този кодекс, може да извършва дейността си, за която му е издаден лиценз, на територията на друга държава — членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги. Разпоредбата на чл.3 КЗ /отм. 2015 г./, определя, че застраховането е дейност по осигуряване на застрахователно покритие на рискове по силата на договор, изразяващо се в

набиране и разходване на средства, предназначени за изплащане на обезщетения и други парични суми при настъпване на събития или събждане на условия, предвидени в договор или в закон, както и в пряко свързаните с това дейности, включително: 1. оценка на застрахователния риск; 2. определяне на застрахователната премия; 3. установяване на настъпило застрахователно събитие; 4. определяне на размера на причинените вреди; 5. управление на активите на застрахователя; 6. прехвърляне на всички или на част от застрахователните рискове, покрити от застраховател, на презастраховател или на друг застраховател /пасивно застраховане/ и 7. предоставяне от застрахователя на услуги по застраховка "Помощ при пътуване" по раздел II, б.А, т.18 от приложение №1, чрез наети от него лица и със собствени технически средства. В Директива 2002/92/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 9.12.2002 г. относно застрахователното посредничество /отм. 2018 г./ е дадена легална дефиниция на "застрахователното посредничество", а именно, същото означава дейностите по представяне, предлагане или друга подготвителна работа за сключване на застрахователни договори или по сключване на такива договори, или по съдействие на административното управление и изпълнението на такива договори, по-специално настъпването на застрахователното събитие. Горните дейности, когато се предприемат от застрахователно предприятие или от заето лице на застрахователно предприятие, действащ на отговорност на застрахователно предприятие, не се смятат за застрахователно посредничество.

Съгласно чл.21, т.1 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 16.09.2009 г., всяка държава членка предприема необходимите мерки, с цел всички застрахователни предприятия, които застраховат рисковете, класифицирани в клас 10 от т.А на приложението към Директива 73/239/ЕИО, с изключение на гражданска отговорност на превозвача, да назначат представител за уреждане на претенции към всяка държава членка, различна от тази, в която те са получили своето официално разрешително. Правилото на т.3 от същата разпоредба определя, че представителят за уреждане на претенции може да действа за сметка на едно или повече застрахователни предприятия; а т.6 предвижда, че назначаването на представител за уреждане на претенции само по себе си не представлява откриване на клон по смисъла на чл.1, б.б) от Директива 92/49/ЕИО и представителят за уреждане на претенции не се счита за установяване по смисъла на чл.2, б.в) от Директива 88/357/ЕИО или на представителство по смисъла на Регламент /ЕО/ № 44/2001.

Нормата на чл.47 ЗДДС определя като освободена доставка извършването на застрахователни и презастрахователни услуги, включително свързаните с тях услуги, извършвани от застрахователни агенти и брокери. Безспорно е в настоящия случай, че ревизираното дружество като получател на доставката има качеството на застраховател. От цитираните по-горе разпоредби следва извод, че извършените от чуждестранните лица /доставчици/ услуги са в условията на кореспонденти - посредници, тъй като те имат по-скоро представителни функции. Техните действия са свързани с извършени разходи, фактурирани на чуждестранните лица в държавата-членка, извършили съответните услуги – експертни такси, правни разноски, медицински разноски, преводачески такси, банкови разноски и разходи за получаване на официални документи. Съгласно чл.9 /"Доставка на услуги"/ от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17.05.1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота – обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа /ОВ L 145, 1977/ - за място на доставката на услуга се счита мястото, където доставчикът е установил своята икономическа дейност или има постоянен обект, откъдето се доставя услугата, или когато няма такова място на икономическа дейност или постоянен обект, мястото на неговия постоянен адрес или обичайно пребиваване. Тази директива е отменена, като в дял V на приложимата Директива 2006/112/ЕО, и по-конкретно чл.56, § 1, б.в) предвижда - "за място на доставка на следните услуги за клиенти, установени извън ЕС или за данъчнозадължени лица, установени в съюза, но не и в държавата на доставчика, се счита мястото, където клиентът е установил своята

дейност или има постоянен обект, за който се доставя услугата или при липса на такова място - място—о на постоянния му адрес или обичайно местоживееене – услуги, извършвани от консултанти, инженери, консултантски бюра, адвокати, счетоводители и други подобни услуги, както и обработка на данни и предоставянето на информация".

По аналогичен на настоящия случай е постановено Решение от 01.08.2022 г. на СЕС по дело С-267/21 г. Съдът се произнася по въпроса – Може ли при тълкуването на чл.59 от Директива 2006/112/ЕО, изменена с Директива 2008/8/ЕО, услугите по обработване и уреждане на застрахователни претенции, предоставяни от дружествата-партньори на застрахователното дружество, от името и за сметка на последното, да бъдат включени в категорията на услугите, извършвани от консултанти, инженери, консултантски бюра, адвокати, експерт – счетоводители и други подобни услуги, включително обработка на данни и предоставяне на информация. СЕС е приел, че приложимата за спора норма е именно чл.56, § 1, б.в) от Директива 2006/112 и същата подлежи на тълкува в смисъл, че услугите по уреждане на застрахователни претенции, предоставяни от трети дружества от името и за сметка на застрахователното дружество, спадат към посочените в тази разпоредба "услуги, извършвани от консултанти, инженери, консултантски бюра, адвокати, счетоводители и други подобни услуги, както и обработка на данни и предоставянето на информации". Безспорно тази разпоредба не се отнася до професии като адвокат, консултант, счетоводител или инженер, а до доставката на услуги. В тази връзка СЕС е приел, че следва да се определи дали предоставяните от името и за сметка на застрахователното дружество услуги по уреждане на застрахователни претенции попадат в обхвата на услугите, предоставяне главно и обичайно в рамките на професиите, изброени в чл.56, § 1, б.в) от Директива 2006/112/ЕО.

СЕС посочва, че предвид двойното обстоятелство, а именно че от една страна, в общия случай всяка доставка на услуга следва да се счита за отделна и самостоятелна, а от друга страна, че сделката, която от икономическа гледна точка се състои от една единствена доставка на услуга, не трябва изкуствено да се разделя на части, за да не бъде нарушено функционирането на системата на ДДС, е важно да се издирят съответните елементи на съответната сделка, за да се определи дали доставките на услуги се състоят от множество отделни основни доставки или от една единствена доставка. В рамките на установеното с чл.267 ДФЕС сътрудничество само националните юрисдикции могат да определят дали в конкретния случай данъчнозадълженото лице прави една единствена доставка и да извършат всички окончателни фактически преценки в това отношение. Съгласно това решение предоставяните от името и за сметка на застрахователно дружество услуги по уреждане на застрахователни претенции като уреждане на застрахователни претенции, медицински застраховки, и извършените за това разходи – експертни такси, правни разноски, разходи за получаване на официални документи, банкови разноски и други свързани с регистрираното ПТП обаче не спадат към услугите, отговарящи на тези характеристики. В това отношение СЕС отбелязва, че крайната цел на тези услуги е управлението и обработката на исканията за застрахователни обезщетения, подадени от лицата, застраховани от застрахователното дружество, от името и за сметка, на което са предоставяни услугите.

За услугите, осъществени на ревизираното дружество от чуждестранните лица в качеството им на кореспонденти по смисъла на чл.2.4 и 4 от Вътрешните разпоредби и представители на икове, по смисъла на чл.21 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 16.09.2009 г., същите получават възнаграждения, договорени в определен процент от размера на обезщетението за всеки предявен иск или разгледан случай. Този вид възнаграждение е определено в сключените споразумения като такса или комисионна. Безспорно чуждестранните лица дефинират тези услуги като услуги, които се облагат при получателя на доставката. Този факт се установи от приетата по делото основна и допълнителна ССЕ. Ревизираното лице е включило в своите VIES декларации тези доставки като получени облагаеми услуги от страни членки.

Следователно за задълженото лице в качеството му на получател на доставки на услуги по

чл.21, ал.2 ЗДДС възниква задължение за начисляване на данък на основание чл.82, ал.2, т.3 от закона. Когато конкретният доставчик е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната, доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от дружеството – получател на доставката на услуга. Безспорно в този случай следва да бъде съставен протокол по чл.117, ал.1, т.1 ЗДДС, който следва да бъде отразен в отчетните регистри. Безспорно се установи по делото, че тези "външни услуги" ревизираното лице не е начислило данъка, и в тази връзка това е сторила ревизията. Правилни са изводите на органите по приходите за дължимост на определения ДДС в размер на 26 530 лв.

По изложените съображения Съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореният РА е законосъобразен и следва да бъде потвърден.

Изходът на спора определя като основателна заявената от ответника претенция за заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид установения общ материален интерес от 271 978.20 лв. (главница в размер на 168 730.41 лв. и лихви от 103 247.79 лв.), на основание чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. (ред. ДВ, бр.68 от 2020 г.), на ответника следва да бъде присъдено такова възнаграждение в размер на 6 249.78 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160 и чл.161 от ДОПК, Съдът

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЗАД "Алианц България" АД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК:[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-29002919008378-091-001/13.12.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-"Големи данъкоплатци и осигурители"-гр.С., потвърден с Решение № 1162/30.07.2021 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП относно определените му задължения по ЗДДС в общ размер на 168 730.41 лв. и лихви от 103 247.79 лв.

ОСЪЖДА ЗАД "Алианц България" АД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК:[ЕИК], да заплати на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, юрисконсултско възнаграждение в размер на 6 249.78 лв. /шест хиляди двеста четиридесет и девет лева и 78 ст. /.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: